

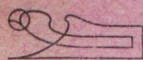
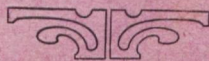
4. lugu.

Hind 5 kop

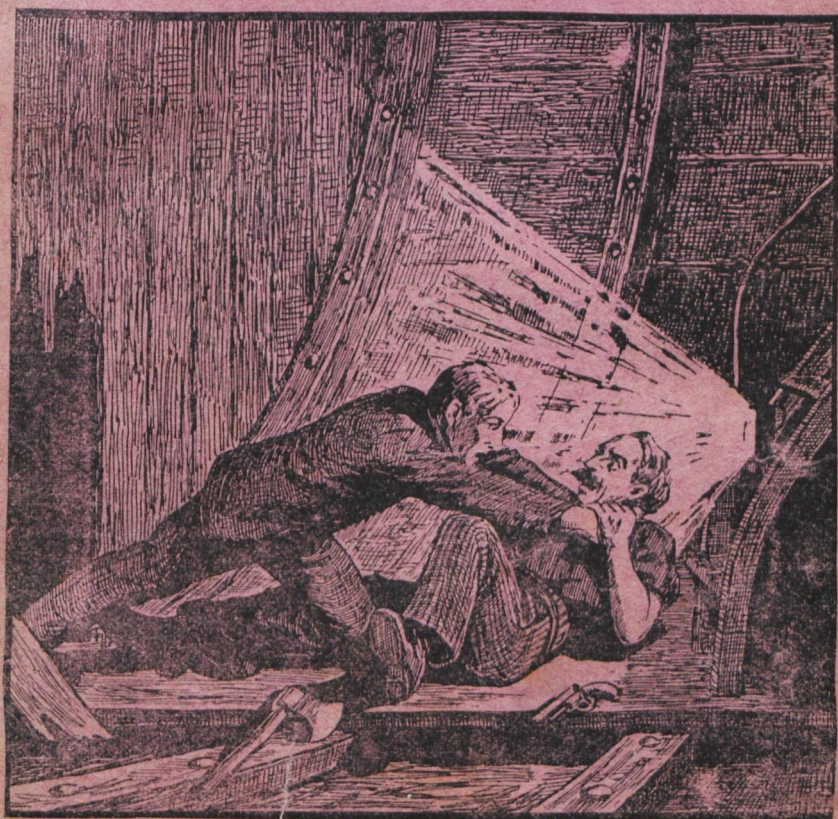
Aitms

1. anne

Kuulsa salapolitseiniku
Sherlock Holmesi päewaraamat.

Aurulaewa saladus.

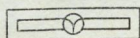
„Nüüd sa mu käest enam ei pease, wilets nuuskija!“ ütles
Pearson Sherlock Holmesi kallale tormates.

4 lugu.

1 anne

Kuulsa salapolitseiniku
Sherlock Holmesi päewaraamat.

Neljäs lugu.

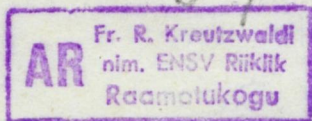
Siurulaewa
 saladus.

W. Sepp'a kirjastus, Tallinnas.

Ar 908

Doyle

78 684

1. peatükk.

Reis Dieppesse.

"Dmeti wiimaks!" hüüdis Sherlock Holmes praegu jaadud kirja lahti tehes ja lina peale pannes.

Selle järele heitis ta enmast pehmesse leentooli ja pani piibu juhtema.

Harry Taron, tema abiline ja felttimees ootas mis ta edasi räägib.

Sherlock Holmes vaikis vähe aega, siis nitutas ta peaga nooremehe poole.

"Bravo, Harry! Sina ei ole enam nii väga uudishimuline, ehk kui ja seda siisgi oled, siis ei näita ja seda välja. Ma tahan julle ka ilma küsimata ütelda, mis seal kirjas seisib. Minu sõber Danešhore kutsus mind paariks nädalaks omasse Dieppes olewasse juwemajasse."

"Danešhore? Kas ta mite kuulus näitekirjanik ei ole?"

"Üsna õige, see ta on. Temal on ilus juwemaja ja ta ise on lahke wõerastewastuwõtja. Siinasõitmise jaoks pean ma noore Amerika milliardäri Whittleri aurulaewa tarwitama. Milliardär ise tahab weel täna minule külaskäiku teha."

"Ma soowi sin teile aga puhkamist, herra Holmes," lausub Taron järelnõuetes. "Loodetawasti ei tule seal jälle midagi jellefarnast ette, mis teile puhkamise ajemel uut tööd toob."

"Minu jaatus on kurjategijaid ülesotsida ja kui selleks juhtumine on, siis pean ma seda tegema, jellest hoolimata, kas ma seda tahan ehk ei. Ma kuulen kedagi ufse peale kloopima, Wahest ehk on see juba hra Whittler."

Ja tõesti astus kohe jellepeale toredasti riides olew noormees sisse, kes sõbraliku naeratusega Sherlock Holmest terwitas:

„Ma rõõmustan väga, kui üks nii kuulus mees nagu teie mõned tunnid minu laewa peal mööda jaadab. Juba Ameerikas olen ma teid ajalehtede kirjelduste järele imestama õppinud.“

„Siiga palju auu, herra Whittler,“ vastas kuulus jala politseimeis. „Aga kas ma tohin paluda, mitte kellegile laewa peal ütelda, kes ma olen? Minu arwates ei ole teie ilma saatjateta Ameerikast siia sõitnud.“

„Ei, peale minu wiibivad veel laewa peal minu usaldusmees ja sekretär herra Pearson, ja üks naisterahwas, miis Margaret Black. Wiimane on anderikas lauljanna, kes Prantsufemaal esimist korda ülesastuda tahab.“

„Kas olete neile juba ütelnud, et mina teie wõeras jaan olema?“

„Siinemaani veel mitte, ma jain alles poole tunni eest Daneshore läest telegrammi. Aga kui ma küsida tohin, miks teie ennast siis warjata tahate?“

„Selle põhjus on üsna lihtne, herra Whittler. Kui teatakse kes ma olen siis, kuulwataks mind kohe uudishimuliste küsimustega üle ja üle, ehk arwatakse mind mõne imelooma olewat. Sagajärjed ei ole tõesti mitte meelitawad ja ma ei saaks iialgi jeganata ja rahulikult wäljapuhata.“

Whittler naeris :

„Hea küll, ma mõistan! Keegi ei pea teadma, et teie laewas olete. Millal wõin ma teid odada?“

„Niipea kui jeda soowite. Minu weikene reijukohwer on alati pakitud.“

„Siis tulete ehk kohe minuga ühes, herra Holmes, eks ole tõsi?“

„Heameelega, herra Whittler. — Harry, ole nõnda hea ja anna minu reijufeliline siia.“

„See kohwer,“ lühas ta seletades juurde, „ei ole mitte mitmejaguste riietega täidetud, waid temas on ainult minu frat-ülifond ja kõige tarwilisemad tööriistad.“

„Tööriistad? Mikspärast teie need kaasa wõtate? päris amerikkane imestades.“

„Harjumine, herra. Whittler,“ naeris Sherlock Holmes oma harilise läbitungiwa pilguga küsija otsa waadates. „Mina ei wõi ilma tööriistadeta olla, niisama nagu ma iialgi ilma rewolwrita ei ole. Näete, isegi siin minu oma korteris on ta minul kaasa.“

Nende sõnade juures tõmbas kuulus salapolitseimeis wei-

kehe aga väga ojavasti töötatud revolwri taskust välja, mida noor ameriklane nähtawa huwitujega waatles.

„Suurepäraline!“ hüüdis ta. „Kui palju võib see õige maksta?“

„See on hästi kallis ja ainult ükskord olen ma niipalju wäljaannud. Ta makjab jada naela sterlingid.“ (umbes 1000 rubla.)

„Ah, kui odaw!“ hüüdis Whittler. „Kohesõidame teie sõjariistade kaupleja juurde ja ma ostan omale ka niisuguse. Urge arwake et ma asjata räägin, minu tarwitada on õige juur warandus. Amerikas makjab farnane kunsttöö nelikorda rohkem.“

Mõlemad herrad läksiwad jeltjis majast välja. Ukse juures ootas neid George Whitleri poolt iüritud tõld.

Kõik nooremehe olek näitas, et ta haruldase toredusega harjunud oli. Tema tähelepanelik jaatja teadis juba weerand tunni pärast, et tal niijama rikka kui heasüdamlise ja usaldawa inimejega tegemist on.

Auru laewa peal astus tulijatele mijs Margaret Black wastu.

Sherlock Holmes, kes tuhandeid ilusaid naisterahwaid näinud oli, ei juutnud oma imestust esimise pilgu juures mitte warjata.

Pikk jale keha, kullakarwa lokiidega piiratud nägu, kaks jügawat musta silma, ilusad huuled, mis kord tõsijelt kokkupigistatud oliwad kord jälle armjasti naeratajiwad. See kõik mõjus juurepäraliselt jelle peale, kes jeda iludust esimest korda nägi.

Roguni tõistjuugu mõju awaldas Sherlock Holmeje peale Jim Pearson, ehk Whittler teda küll mitte kui teenijat waid nagu oma sõpra esiteles.

Tema oli pikka kuiwetanud kehaga, pikerguise eht amerikalase näoga mees.

Tal oliwad kained, hallikas-rohelised filmad, mis ta pilufile hoidis, sest need löiwad wahest järsku jädendama, nagu mõnel metsloomal.

Ra tema juured ettepoole jeiswad hambad täiendajiwad jeda halba mõju, mida ta esimisel filmapilgul Holmeji peale awaldas. Kõigest jellest hoolimata wõis Pearsoni ilusaks meheks nimetada. Igal juhtumisel oli ta „huuwitaw“ niisugune nagu jeda naisterahwad kõige rohkem armastawad.

Sel ajal kui aurulaew wälja sõitis, istus mis Margarete Black kolme herraga jõõgilauas. Ta ei näinud imestawaid pilkusi tähelepanema, mida kolm meest tema peale heitsiwad.

„Dlete teie oma nimekainuga, kuulja jalapolitseinikuga jugulane? küsis noor naisterahwas Sherlock Holmesilt.

„Wähe jugulased oleme küll, aga mina ei pea tema elukutset mitte just liiga meeelitawaks. Mina aga elan oma kapitali protsentidest.

„Kena elukutse,“ naeris noor naisterahwas. „Minult jellejuures tarwinewad tööriistad on natukene kallid. Mis minusje puutub, herra Holmes, siis olen ma waene nagu firiku rott.

Sellepärast oli wäga hea, et minu noorepõlwe sõber mind ilma maksuta Europasje tõi. Eks ole tõi George, ja tead kõigeparemini misjuguses raskes seisukorras ma ülesje kaswain.

„See ei ole aga sinu iludusele ega iseloomule mingit kahju teinud,“ wastas Whittler sooja pilguga, „ja kuigi ja mind omale peale mõne lille ja maiuse asja, midagi kinkida ei lastnud, siisgi olen ma juba kuwendast eluaastast jaadit sinu truim sõber ja auustaja.“

Mõru joon libises üle Margarete iluja näo. Sherlock Holmesile näitos, nagu igatjeks roor naisterahwas oma noorepõlwe sõprusest tõiiti kuulda.

Sekretär ei rääkinud palju. Tema pill wiibis wahetpidamat noore naisterahwa peal, kes aga tema wastu külm näis olema. Näitas, nagu walitjeks Pearsonis piiramata kirj.

Kad oliwad peale lõunat wäljasõitnud ja lootsiwad teisel hommikul Dieppesse jõuda.

Pill, nooljas aurulaew sai peale purjude ka weel elektri jõuuga edasi aetud ja lendas nagu kajakas läbi lainete.

Sherlock Holmes imestas laewa kiiruse üle. Whittler wastas:

„See laew on minu oma ülesleiduste järele ehitatud. Seft et inimene ikka midagi õppima peab, uurisin mina laewaehituse kunsti ja see walmistas mulle palju lõbu. Kui see ehk huwitab, wõin ma teile laewa plaanisid ja sijemist ehitust näidata. —“

"D, herra Whittler," rääkis sekretär wafele, wodate parem jellega weel natuke. Teie tegite mulle kohujeks neist plaanidest õige ära kirjad teha. Ma ei ole jellega aga weel walmis ja ei soowiks neid praegust oma kohwri põhjast ülesotijama hakkata —"

"See küll," naeratas Whittler, "ma tean, Pearson, et teie mitte heameelega ei näe, kui mina teisi oma leidujega tutwustan."

Holmes oleks heameelega teada tahtnud saada, mis jaladuslihed plaanid nendel oliwad. Nähtawasti oli sekretäril oma noore herra üle õige suur mõju.

Wastik tundmus mis Sherlock Holmesil Pearsoni kohta oli, kaswas ifka enam.

Et aga mitte ilusat mere sõitu halwa tuju läbi rikkuda lasta, istus ta laewa lael olewasse kiiktooli ja waatles tõisa auru ja purju laewu, mis kanali woogusid elustasiwad.

Worsti läks laewa omanik oma kajutisje Sherlock Holmes tulkus omas kiiktoolis. Margareta seisis laewa taga otjas wõre ääres ja waatas unistawalt tagasi õhtu ämarusesje kaduwa Inglise kaljuranna poole.

Jim Pearson astus tema juurde.

"Teie ei ole täna minu wastu mitte sõbralik, Margaret —"

"Wabandage!" peatas teda noor naisterahwas, "ma olen teid juba palunud mind mitte eesnimiega nimetada."

"Andke siis andeks, mijs Blac. Mikspärast olete teie nii külm minu wastu, kuna teie aga selle wastiku inglasele alati wastu naeratajite."

"Eest et see wastik inglane, minule õige meelt mööda on. Ma arwan, et ma ka teie wastu sõbraline olin."

"Aga, Jumala pärast, kas teie ei mõista, et see juba liig on Whittleri wastu nii sõbralik olla? Mind närib armukadedus, — õiguseta armukadedus, jeda tean ma küll. Teie iludus on aga jelles jüidi, et mina teid nii meeletumalt armastan. Kas annate mulle jeda andeks?"

Margaret heitis pool wihase pool kaastundmuse pilgu rääkija peale.

"Teie ei ole mingit õigust kade olla. mina ei taha midagi teie armastujest kuulda. See ei ole ka auumehe kohane ifka ja alati ühe naisterahwale omast tundmustest rääkida, kes neist midagi kuulda ei taha."

"Wägew Jumal, kui südameta teie olete! Ja jeda kõi ainult jellepärast, et ma George Whittleri kõrwal jeista ei juuda."

"George on minu sõber, enam midagi. Ma olen jeda teile jada korda ütelnud. — Kas teie siis ise ei näe, et George mind armastada ei mõtlegi?"

"See on mõimata! Kes teid kord näeb, kes teid tunneb, jee peab teid ka armastama?"

"D, mijs Black. Ma tean et teie elu täis uhkust ja hiilgust jaada wõite. — Ütelge mulle ainult üht — kas teie täidaksite mu palwet, kui ma rikkaks jaaksin?"

Wihane pill leekis mustatest filmadest temale wastu.

Margaret keeras jella ja jammus sõnalaujumata tõije poole laewa serwa, kus Sherlock Holmes kinnifilmil tooli jellataguje wastu najatades tuffus.

Ei Pearson ega Margaret wõinud mõteldagi, et nende jellatagant puhkuw tuul iga sõna pealt näha tuffuwa mehe kõrwu kandis.

---

2. p e a t ü k k.

Daneshore losiis.

Lustilijelt naeratas pätkene teisel hommitul Prantjuse kallaste üle maa kui kena aurulaew nimega „Walgus“, Dieppe jadamasse sisse sõitis,

Herbert Daneshore oli terwe rea sõiduriistadega ilmunud ja terwitas rõõmsasti omi wõõraid. — Georg Whittler oli tema noore põlwe sõbra poeg, ja sõber. Margaret Blacki ei tunda mitte. Aga jelle kõikwõtija iludus pani ka teda imestama.

Daneshore, keda juba eemalt tema riieatest ja wabadest liikumistest nagu kunstniku äratunda wõis, oli sõbraline lõbusalt elaw poisimees. Tema losji üle walitjes wana tädi.

Mõned noored prantslased, jakslased ja itaalalased oliwad temal juba wõeraks. Need püüdiswad nüüd uute juuretulijate wastuwõtmiist õige lõbusaks teha.

Kui nad lühikeste jõidu järele lossi jõudsiwad ja Margaret tema jäoks määratud tuppä juhataiti. tundis ta ennast nagu kodus olewat, ja kahetjes peaaegu, et ta ainult wähe aega siin wiibida wõib.

"Kiriwase pärast!" hüüdis Daneshore, kui nad Sherlock Holmesiga üksi oliwad jäänud, "misjuguise toreda majaseltijilise see pois meile on toonud! See on Venus, elaw jumaluse kuuju!"

Holmes naeris,

"Juba jälle leekides, wana sõber? Mitu korda kuus kautate teie oma jüdamet, Daneshore?"

"D, see ei tee midagi. Mina olen liblikana tuntud, ja see noor amerikanlane tahab muidugi mehele minna — br — aga mina ei wõta ju iialgi naist!"

"Müis Black reijib juba ülehommene edasi, et oma kunsti ametisese astuda — pft! Müüid ei räägita jellest enam.

Daneshore waatas imestades Holmesi peale. Whittleri sekretär oli tuppä astunud. — Mispäraast ei wõinud see aga nende juttu kuulda?"

Mr. Pearson läks ainult seekord tuast läbi ja üle terrasje aeda.

"Mis teil on, Holmes?" küüis luuletaja, "kas teie jeda meest ei ujalda?"

"Ei, ta on mulle wastu meest. Wõib olla, et ma ka tale ülekohut teen, sest Whittier tunneb teda hästi ja ujalda täiesti ijegi liiga, palju nii et ma jeda Amerika ärimehe kohta imeks panen."

"Jah jelle üle olen mina ka mõtelnud, kujukutage omale ette; see noorherra weab ligikaudu pool miljoni franki enesjega ühes!"

"Pagana pihta! kas ta teile jeda ije ütles? küüis luuletaja imestades.

"Jah, ta jutustas mulle jeda üsna jüütalt Kredit paberisid, mida ta kaajas kannab, ma jenna juurda ei arwagi," wastas Holmes ia rääkis edasi: "Minult panga piletitest, kullas ja sheekides on ta jelle hiiglasumma kaasa wõtnud.

Wahjst mõtles ta, et lõbusõidu jäüts Europosje niipalju raha tarwis läheb!"

"Hm — ühele kelmile oleks see hea juhtumine. Kas laewameestest keegi jellest ei aima?"

„Ma arwan wist küll mitte. Ja kuigi tüürimees ja ma-
finajuht — Stephens täidab need mõlemad ametid korraga:
— sellest teaks, siisgi ei oleks tema poolt midagi karta. Tema
on truu kui kuld ja jätaks oma elu noore peremehe eest.“

Rääkimise ajal olivad mõlemad herrad terrasje peale
läinud ja segasivad endid jeal olevate wõeraste jekka.

Selle aja jees oli Margaret oma reisuülitonna toreda
kleidi wastu ümber wahetanud ja alla jalongi ilmunud.

Pilt täis imestust lendas Pearsoni filmist tema peale.

„Onnetu oli nii peasimataalt noort neidu armastanna
hakkunud, et ta tagasilükkamistest hoolimata ikka weel tema
jõprust otfis.“

Margaret astus Whittleri juurde, kes praegu kiidusõnu
oma toreda laewa üle sai ja jostistas temale:

„Tead ja, George, minule on natuke piinlik täiesti wõera
herra küllaline olla. Ma olen sellepärast otjustanud juba
homme wara edasi reisida.“

Whittler kohmetas natuke ära.

„Kas jul siis nii kiire on, Margaret? Ma olin juba
rõõmus et mõned ilusad päewad siin jeltjäs mööda saadame.“

George rääkis Margaretega wennaliku tooniga. Siinasi
ei oleks keegi pealtkuulaja ütelda wõinud, et teda enam, kui
ainult jüdmulik nooruse jõprus noore neiu külge köidab.

Sherlock Holmesi teraw film oli juba ammugi tähele
pannud, et Margaret mitte ainult jüdamlikku jõprust waid ka
täit armastust George wastu tundis.

Nüüd luges tg meie näo pealt küllalt jelgesti kui walus
temale eelolew lahuline on. „Ma ütlen sulle,“ hüüdis
Whittler nüüd „kui ja homme ära reisida tahad, siis teeme
täna üheskoos weikeje merejõidn.“

„Kes — meie? küsis mijs imestades.“

„Noh, mina ja sina ja igal juhtumisel ka Pearson.
Ma kuulsin, et kõik wõerad jõitu lossi ümbrusesse ette wõtta
tahawad ja selle kajategemiseks ei ole kuul kõige wähematgi
lõbu.“

„Mis ütleb aga peremees, kui meie kehe peale siia
jõudniist jälle ära kaome?“

„Siin teeb igatiks oma tahtniist mööda. See just Dane-
shore maja nii meeldiwats teebgi. —

Meie jõidame mööda kalda äärt ja teel laulad ja minu
arwjamad laulud mulle weel kord ette. See on igatahes lõ-
busam kui wõhi wõeraste inimestega siin koos wiibida.“

"Kas ei tahaks ja ka sekretäri siia jätta?" rääkis Margaret wiivitades George uacris.

"Ei, armas neiu, see ei lähe, tema tuligi jelle mõtte peale." Võimata on jeda head meest siia jätta, see oleks niisama hea, kui tale vastu pead liia."

"Siis sean ma ennast peale jõõgi walmis, Aga Holmes wõiks ka meiega tulla."

Imestades filmitjes Georg noort neidu. Mis wõis tal mõttes olla, et ta ühtepuhku vastu rääkis?

"Herra Holmes jääb Donejshore juurde. Tule, Margaret, ole hea ja ära tee lahkumist mulle mitte raskest. Mina reisin sinule kahetja ehk neljateistkümmne päewa pärast järele, et waadata kuidas ja seal elad. Aga heameelega ei lahku ma ka lühikeseks ajaksgi omast armsast sõbrast."

Margarete filmad järelijwad. Nii jüdamlikka jõnu ei olnud George tale tükil ajal enam ütelnud.

Lõpuks otjustasiwad nad peale lõunat lühikest jõitu teha. Lhtul pidi loõsõis pallipidu olema ja seega oliwad need siis Margarete wiimased rahulikud tunnid, mida ta oma sõbra jeltõis mõõda jaata wõis.

Sherlock Holmesil, kes siiasõidust jaadik tõõise ja mureliku näoga oli, wõttis lustilne majaperemees kaealt finni ja wiis jõõgi tuppa. "Waatke, Holmes," rääkis kunstnik naljatades, "siin jelles ruumis jaadate juurema oõa omast puhkeajast mõõda. Teie näete ju kole lahja wõlja ja mina pean teid natuke lihawamaks jõõtma.

"Minu puhkeæg siin, armas Danejshore, jaab wiist küll teisimoodi mõõda minema!"

"Mis? Kuidas teie jeda mõtlete?"

"Mina mõtlen, et ma kõike oma siinoleku aja asjale pühendamata pean, mida ma aurulaewa peal tähele panin ja millest ma arusaada ei juuda."

"Ah, teie mõtlete jelle hulga raha peale laewas? See on paljalt teie põhjendamata arwamine, et jee George õnnetust tähendab."

"Ma jõowikõin, et teil õigus oleks, aga uõun siisgi, et kõik asjaolud minu arwamise poole kalduwõd."

"Nõõh, mis läheb teile jee Whittler korda?"

"Jah, armas sõber jelle küõsimuse panete teie õigusega ette. Mina wõin aga jelle peale wastada, et jee minul lihtjalt weres on, huõwitawaid saladusi tagaajada — . Jõgal juhtu-

nijel lubage, et mulle abiks jarnasel korral olete, kui mind aindus ei petta ja minu walele jegamine tarwikil on.“

„Seameelega luban ma jeda teile. Minu raha ja kõi mis muudu minu wõimuses, seisab, peab teile abiks olema kui tarwitade. Aga teie näete ilmsi tontijid. — Tulge, jätke oma nukrad mõtted ja proowige jeda toretat burgunderi, mida üks minu arustajatest mulle saatis,“

Sherlock Holmes wõttis jõbra jeltjis istet ja riiipas jädentawat wiina, ilma et jee talle lõbu oleks teinud. Ta pea töötas nende nähtuste kallal, mida ta laewas tähele oli pannud. Kõige enam mõtles ta jelleüle: mispärast ei lasknud Pearson Whitleri temale oma laewa ehitust ja plaanijid näidata?

---

3. peatükki.

Lõbu lõit.

Murulaewa peal olewad laewamehed oliwad kõi peale wana tüürimehe Stepheni priiajaks maale lastud. Wiimane jai ta üffi lühikese joiduga korda.

Majinad oliwad korras; elektrjõudu akkumulatorites küllalt, ja pikemaid ettevalmistusi jelle joidu jaoks ei olnud tarwis.

George oli juuremas ärrituses, kui ta enesele jeda tunnisdada tahtis.

Mida keegi ei teadnud, oli tale nüid jelgeks jaanud, nimelt jee, et ta Margaretet armastas.

Moore naisterahwa ijejugune tagaji hoidlik olet hoidis teda, nii kui paljugi teisi mehi, oma tundmust awaldamast.

Ra oli neuu jagedasti ju juure waimustusega rääkinud, et ta ennast uaitelawale pühendada tahab. — — —

Laewa peal olewas wäikejes jõmatuas, kus nad joidu ajal Margaretaga jagedasti mustamiisi istunud oliwad, walmistas ta nüid ise pruukosti. Selleks pidiwad wiin ja puuwili olema, Laua ilustas ta lilledega maitserikkalt ära.

Margaret wiibis üffinda laewa lae peal, jest Pearson

oli Whittleri joomi peale veel laewa järelewaatuse ette wõtnud.

Seal kõlas äraõididu signal. Stephens keeras oma tüüri-rattast, mille tarwis ka elektri jõuline juhatamise apparat oli, ja terge laew libises läbi finiste woogude sadama wälja.

Suure tõidujega, jalwrätik käewarrel, nagu kellner künagi, ilmus üüid George kerget lauda kandes, mida ta targaste ette seadis.

Kui teie nii armuline olete ja luba annate, ütles ta naljatades, siis astume meie laewa laele. Päike paistub nii kenaste et kahju oleks all istuda,

Nende sõnadega seadis ta õitsewate rooõidega peaaegu üleni kaetud laua ettewaatlikult kohale.

"Pillaja!" hüidis Margaret naeratades. "Kuidas wõisi ja niipalju rooõidid osta! Lahkumine jaab mulle nüüd weed raskemaks!

George oli jälle alla ruttanud ja tõi wiina ja puuwilja üles. Ta oli kõige hülkawamas tujus ja Margaret oleks tale kõige parema meelega ümber kaela hakanud.

Kui nad juba lauas istusiwad, tuli ka Pearson sinna, kes senijani laewa allruumides wiibis.

"Kas kõit on korras?" küjis temalt Whittler.

"All right!" oli wastus. Sellepeale wõttis Pearson klaasi ja jõi Margarete terwijeks kaasa.

Tajakesi lõikas laew oma harilise kiirusega jõites laentest läbi.

"Meie nagu lendakõime!" hüidis Margaret waimustatult "Oh, kui ma alati nii wõiksin jõita! Kui wastu meelt mulle homme raudtee jõit jaab olema!"

George kummardas.

"Sinu kiitus minu laewa kohta rõõmustab mind üliwäga. Loodetawasti toob minu ülesleidus mulle veel kuulsa nime, sest ta ei mõju mitte ainult laewa kiiruse peale tähtsalt, waid teeb ka hulkaminemise tormi ajal wõimataks, — Aga, Pearson, ma kuulen ühtelugu kohinat. Masina juures ei ole wist kõit korras?"

"Ma waatafin kõit järele ja ei pannud midagi iseäralikku tähele," wastas küsitaw.

Whittler kuulas edasi. Wiimaks tõusis ta ülesse, Sealjuures tuikus ta natuke, Margaret pillas teda naerdes:

Sa oled jälle liiga palju joonud, George. Sa tead ju,

et ja kolmanda klaasi šmpanjeri järele enam jalge peal seista ei juuda."

Whittler ei võinud iialgi palju viina juua. See ei teinud teda küll veel mitte purju, aga rõõvis temalt jalgade üle valitsejuse.

Sellepärast naeris ta ka ja hüidis:

"Barem selge pea ja nõrga jalgadega, kui ümberpöõdult! Ma lähen all ije järele vaatama, kust see vilistamine ja kohisevine tuleb. Kümne minuti pärast olen ma jälle üleval."

Ta kadus laewa alumistesesse ruumidesse, — Margaret ja Pearsoni vahel aga algas elav juttuajamine.

"ütelge mulle' miis Black" algas Pearson, "kuidas mõtlete teie tulewiku peale? Kas tahate eluks ajaks lauljannaks jääda?"

"Miks mitte? Arwate teie et ma jellepärast elukutse walisin, et teda mõne aasta pärast jälle maha jätta?"

"Aga kui teie lõppeks ometi üht meest armastama hakkate?"

"Siis heivan ma temaga abielusse. Aga ega ma näite-lawa jellepärast veel maha jätta pruuzi." wastas neiu otjustawalt.

"Aga niifuguseid mehi, miis Black, es jeda lubawad, ei ole mitte palju," wiskas sekretär wahela.

"Ma ei lasje enesele midagi lubada ega keelata! Just see punkt on m mind seniajani meheleminekust tagasi hoidnud."

"Misjugune punkt?"

"Et mees käskida tahab ja naene teda kuulma peab. See oleks wäga ilus ja hea, aga ainult teatud juhtumistel, kus naene mehe armust elab ja mees targem ja praktilisem on kui naene minu juures seisawad asjad teisiti. Minul jaab nii suur jissjetulek olema, et jeda juure waranduse protsentitega wõrrelda wõib. Ja ma arwan, et ma mitte ainult jellepärast mehe joomisid ei täida, et ta minu mees on."

Sellajal kui kui Margaret jeda rääkis, mõtles ta emas jüdam es:

"Kui George mind armastaks ja mind omale naeseks wõttaks, siis oleksin ma alandlik ja sõnakuulelik abikaasa. Teda armastan ma praegu ja kui kedagi armastataksje, siis ei küsita oma tahtmise järele.

Pearson wastas rõhuga:

"Mina jaan oma naise peale alati nagu omajarnase

peale vaatama. Ma jaan teda kätel kandma, tema iga joom on minule kajuks."

Nende sõnade juures wiibijwad tema kirglijed pilgud Margarete näo peal, ja jälle tundis ta omas jüdames piinatwat kadetust.

Häkitsejelt löi Pearson kuulatama ja tõujis ülesse. Tema nägu oli murelik ja Margaretele näis ta kahwatu olema.

Ma ei saa aru — kas teie ei kuulnud kija? kogeldas ta.

"Ei," wastas neiu ehmatanult, "Mis — mis on jündinud?"

"Ma kuuljin midagi. — Ma lähen järele vaatama, mis herra Whittler teeb.!"

Ta ruttas kaju ti treppi juurde ja löi allamihnes ukse oma järel kõwasti finni.

Hirmunud Margaret tahtis tale järele minna, aga ta ei puutnud kõwaste käiwat uft awada.

Ei tuuritud kahte minutitgi, seal oli Pearson jälle ülewal. Ta oli uüid tõesti jurnukahwatu ja kogeldas:

"Mu Jumal — ma ei mõista jeda mitte — — ma ei leidnud teda!"

"Keda?" hüidis Margaret. "George? — Kus on George?"

"Teie nägite teda ju alla minema," wastas Pearson. "Ta tahtis järelewaatada, sest ta arwas all kohinat kuulma. Mina ei leidnud teda, aga weetrep peale wija uks on laiati lahti."

Wälgu kiirujel mõistis Margaret. Trepp mis wannituast alla wee juurde wiis — George oli jeda mööda läinud — ta oli nõrgalt jalgade peal seisnud — kui ta sealt alla kukkus!

Ta jooksis trepist alla ja otjis Pearsoniga weel kord kõik ruumid läbi.

"George!" hüidis ta järel jätmata, "wägew Jumal! — George, kus ja oled?!"

Mingit wastust. — —

Minult laenete kohinat oli kuulda, mis wastu eda jõudwat laewa nina löiwad.

Margarete kartis et ta nõrgameelselt läheb.

Ta tormas jälle ülesse laewa laele tüürimehe kallale.

"Herra Stephens, Jumala pärast, keerake ümber, — kas ei ole midagi kuulnud? Herra Whittler on üle parda wette kukkunud!"

Halliks muutusiwad wana meremehe palged. Ta teeras wiibimata ümber ja jõitis tulnud teed mööda tagasi.

„See on wõimata!“ pomises ta. „Mina oleksin ometi häda hiiüdu kuulma pidanud.“ —

„Mina juba kuulsin jeda!“ ütles Pearson. „Mina ütlesin jeda miiss Blackile.“ See ei wõi teisiti ollagi! — Herra Whittler otjis kõik läbi, sest ta arwas kohinat kuulma, mis mis aga ainult wiina mõjul tema kõrwus oli, sest mina ei kuulnud mitte mingit healt. Ja selle juures luffus ta laewa treppist alla. — Nagu teie teate on ta halb ujuja!“ —

Sõnalaujumata, kiwistanud näoga ja pisarateta waatas Mar garet mere peale. Tem filmad ekssiwad otjides ümber, sest ta lootis kuskil laenetega wõitlewat inimest näha.

Ka Stephens ja Pearson otjisiwad piksilмага.

Midagi — midagi ei olnud näha! — —

Murulaew jookkis jälle sadamasse tagasi — George Whittler oli kadunud — icaweste.

4. peatükk.

Sherlock Holmesi mõte.

Enam jurnd kui elawa sarnane, tanti minestanud Mar-garet maal wõtama sõiduriista peale.

Sherock Holmes, kes weel wiimajel minutil terve jelts-konna lõbusõidust tagasi oli astunud kuulis kohludes, mis jõündinud oli.

Pearson, kes temale õnnetusest sõnumet tõi, oli väga kiigutatud. Heal katkes tal ühtelugu ja nähtawalt wõitles ta haratega.

„See on arusaadaw!“ hüidis ta wiimaks, mina ei näinud jeda mitte esimest korda, et herra Whittler nii ettewaatamata oli ja rohlem jõi kui kanda juutis.“

„Et ta trepi peal olles, sealt alla luffus, see on arusaadaw,“ wastas Sherlock Holmes. „Kuidas sai ta sinna trepi peale.“

„Ta otjis ju olemata kohina põhjuseid taga küüige miiss Blackilt, just temale ütles herra Wittler, et ta järele tahab waadata mis see kohin tähendab.“

Jah, ma küsin nimelt miis Blackilt, niipea kui temaga rääkida võin," mõtles Sherlock Holmes. "Ta ei saanud jeda veel ütelda, seal awas teenija tüdruk ukse ja palus jalapolitseiniku miis B'acki jutule.

Kriminalist ruttas ülesse, Pearsoni ühe teise, ka kodu jäänud mõera hoolets jättes. "Kui jeda poissi siin all mitte keegi kinni ei pea," urises Sherlock Holmes ülesse minnes. "Siis võib ta kuulata, mis wa räägin ja mull on omad põh-põhjused jeda mitte siindida lasta."

Margaret wõttis teda juruufahwatu näuga aga rahulikult wasta.

Kas olete juba kuulnud, herra Holmes, mis siindinud on?"

"Jah, herra Pearson jutustas mulle asja seisukorda. Kas arwate, et tema mõtted ja arwamisjed õiged on?"

"Ei ole mingit teist jeketust. Georg läks minu enese nähes alla ja ei tulnud enam ülesse."

"Kas teie ka kuulsite jeda kohinat, mis Whittlergi. Pearson mõtleb, et see ainult Whittleri mõttekujutus oli."

"Mina kuulsin jeda üsna selgesti ja imestan et herra Pearson ei kuulnud. See kostis nagu lõõtja puhumine, mille jekka wahel peenike wile ja naksumine kuulduis. Georgel oli õigus, kui ta selle põhjust järel waadata tahtis."

"Kas pärast jeda kohin ära lõppes?"

"Seda ei wõi ma mitte ütelda, Herra Holmes. Mina olin pool mõistujeta, kui kadumisest kuulda sain — ja ka nüüd —"

Margarete hääl ei kuulunud enam sõna. Pisarad puhkesiwad tal silmadest. Ta hakkas libedasti nutma. Sherlock Holmes otustas jellest nähtujest, et George neiuks kõige armsam terwes ilmas oli.

"Midade mind, palus Margaret, kui ta jälle sõnu leidis. "Teie ükki wõite jeda. George, — teie peate jeda temale andeks andma — ütles mulle, misjugune kuulus mõderas meiega jeltsis laewa peal wiibib.

Kes wõiks ka peale teie jellesse hirmisasse inhtumisesse walguist tuua!"

Sherlock Holmes raputas pahajelt peaga, ta mõtles: Kui George temast juba Margaretele jutustas, siis teadis jeda ka Pearson, et ta jalapolitseinik oli. Ja see tegi asja selgitamise kahewõrra raskeks.

Praegu ei ütelnud ta veel kellegile, et ta kuritegu aimas.

Mõnda rahustawat sõna üteldes jättis ta noore neiu üksi, kes walust rõhutatud, edasi nuttis.

Holmes laskis majaperemehe tädi kütjuda, kes emaliku õrnusega õnnetuma neiu eest hoolitsema hakkas.

Temal enesel ei olnud midagi kiiremat teha kui Dieppe jadamasse ruttata ja seal waua Stepheni aurulaewa peal üles otsida.

Ta leidis tüürimehe sügawas mõttes oma tüüriratta peale toetates seisma, nagu peaks ta jeda paika elu otjani kinni pidama.

Kui ta jalapolitseinikku nägi, silmitjes ta teda imestades. Tema pruunist auusast näust waatawad paar nõunta, sügawat kurbust awaldawaid filmi.

„Noh, herra Stephens,“ algas Sherlock Holmes juttu. „ma tulen küsima, mis teie selle hirmsa loo kohta ütlete. Kas peate jeda ülepea wõimalikuks, et teie herra jedawiisi jurma jai, nagu Pearson jeda kirjeldab?“

„Ma ei wõi jeda küll mitte mõelda,“ wastas merekaru. „Aga ei ole ka tõist seletust. Mji on täiesti waikjelt, nagu isenejst jündinud.“

„Kas herra Whittler ujuda ei oskanud?“

„Mitte hästi! Aga kui inimene wette kukub, siis kirjendab ta ometi. — Näib, nagu oleks ta hoobi jaanud,“ kirjutas tüürimees järeilmõeldes jenna juurde.

„Kas pidajite õnnetuje jündimise kohal kinni ja waatajite järele. Kas ei olnud mõnda märki uppunust leida?“

„Meie waatajime kõik järele. — Aga, herra, kui meie kukumise kohta öieti ei tea, mis aitab siis otsimine!“

„Üsna õige!“ kinnitas Sherlock Holmes peaga nikutates. „See on täieste mõistatusline ja tume juhtumine. —

Ma tahaksin heameelega laewas piinlikku läbiotsimist ette wõtta. Teie tunnete jeda täiesti, ka kõige jalajamad jäud?“

„Laewal ei ole mingit jalajaguid, herra,“ seletas Stephens. „Ma tunnen laewa nõnda hästi, nagu jeda New-Yorkist Londonisse sõidu peal tundma õppida wõib. Ma ei sõida ta peal kaua, jest laew jai alles hiljuti walmis. Teie teate ometi, et ta wäljamaal herra Whittleri plaani järele ehitud on?“

„Jah, jeda ma tean, ja herra Whittler tahtis mulle kord neid plaanisiid näidata, aga nad oliwad Pearsoni hoiu all. Tunnete teie ehk wähest neid joonistusi?“

„Ei, ma ei ole neid iialgi näinud. Mina olen lihtne meremees, kes muud ei mõista, kui laewa dieti juhtida. Uusi ülesleiduseid, millest herra Whittler rääkis, ei näitanud ta mulle, ma arwan, ta tahtis jelle peale enne patenti võtta.“

Sherlock Holmes laskis Stepheni omale veel kord laewa ruumijid näidata, et kudagi kogemata jaladuse võtit leida.

Ta ei näinud aga midagi tähelepanemise väärikist.

„Mis jaoks on jee äraneeatud trepp wannituast välja ehitatud?“ küsis ta pahajelt.“

„Herra Whittler laskis wahel lahtifel merel laewa kinni pidada ja käis sealt väljas meres suplemas. Ta ei teinud jeda iialgi ilma Pearsoni nõuusoolemisteta. Ka laskis ta enesele alati kõie ümber keha siduda, jest ta oli halb ujuja.“

„Täna leidis herra Pearson trepi ukse lahti olema — näib, nagu oleks herra Whittler siin kohina põhjust otjinud.“

Edasi otjimine oli täiesti asjata.

Sherlock Holmes keeras lossi tagasi, kuhu jelle aja jees ka Daneshore ilmunud oli. Daneshore kahtles ka jündimuse tõsijuse juures.

Kui jalapolitseinik tema juurde tuppa astus, tormas kuuletaja tema kallale:

„See ei ole enam õige asi. Mis ütlete teie õnnetuse kohta?“

„Mis minu arwamine on, Daneshore, jellest rääkisin ma juba hommikul peale meie süia sõitu ja ma arwan, et jeda enam korrata ei maksa.“

„Kuidas? Teie mõtlete, et siin kuritegu on?“

„Kahtlemata kuritegu ja pealegi weel kawalasti välja mõeldud. Röövimine iga tahes.“

„Ha! Teil on juba keegi kahtluse all?“

„Niis Black küll mitte, jest ta armastas jalaja herra Whittleri ja ei oleks teda iialgi tapnud.“

„Aga Pearson — teie mõtlete tema peale — ta ei olnud ju jugugi all, kui õnnetus jündis.“

„Kust teie jeda teate? Pearson rääkis kijaft, mida peale teda keegi ei kuulnud ja läks jelle peale alla.“

Kui ta lühikese aja pärast ülesje tuli, oli George kadunud. Ta mõis teda väga hästi alles trepi pealt merde tõugata.“

„Aga misjuguse sihiga? Misjugusel põhjusel?“

"Ma ütlesin teile juba — rahaahmuse põhjusel. Eks nüüd ole Whittleri kergemeel filmapaistew, et ta nii juure jumma raha ühes wedas."

"Raha peab ju leidma, kui Pearson kurytöö kahtluse alla ei taha langetada!"

"Kes tahab siis Pearsonist rääkida? ta ei wõlgne meile mingit jeletust," heitis Holmes kõne wahela.

"Küll me jeda näeme!" hüüdis Danejhore üleskarates ja ukse juurde ruttates.

"Ma tahan jeda wõrulaela käpile wõtta —"

Sherlock Holmes aga haaras tal käest kinni ja rääkis rahustades.

"Enam külmawerd, Danejhore," ütles ta. "Teie rikute kõik ära, kui minu töösse segate. — Ma palusin teid juba waremalt, mind ainult siis toetada, kui jeda mulle tarwis läheb.

Kahjuks ei ole jeda weel tarwis. Ja ma hoiatan, et teie ennast mingi asjasse ei segaks ega midagi ei teeks, mis ma ei käi."

"See peab ka jündima."

"Kõige pealt olge Pearsoni wastu õige sõbralik. Kui ta kahtlusest aimab, siis ei saa meie teda ualgi kätte. Ta ei wõta igal juhtumisel täna tõistega jeltjisi õhtusöögist osa. Laske teda siis meie juurde istuda — meie kolmekesi jöömte siis jeltjisi õhtust ja mina pean teda seal juures filmas."

"Ja siis?"

"Dootage ära, ja tehke jeda, mida ma praegu ütlesin."

Tõesti teatas warsti jelle peale Pearson, et ta liiga rõhutatud on ja jellepärast tõiste wõderastega ühises lauas õhtust jüia ei wõi."

Beerand tunni pärast istusiwad kolm herrad ühes koos jöögi lauas. Söök ei näitanud neile hästi maitsema.

"Ma kahjatsen," ütles Pearson, "et see hirmus juhtumine mind junnib, herra Danejhore, teie sõbralikust majast nii ruttu lahkuma."

"Kuidas nii? Teie tahate ära jöita?"

"Ma pean jeda, mu herra! Inglismaal on minu õnnetuma sõbra fugulased. Neile tahan ma isiklikult õnnetusest teadustada ja ka aurulaewa kõige täiega käest ära anda."

"Oh, ma kahjatsen wäga, et teil nii suur rutt on," ütles

jalapolitseinik, „muidu oleksin ma teie jeltjis koju tagasi jõituud.“

Bearsoni näul lehwis wõidu rõõm.

„Kas teie jäete siia?“ küsis ta kurwa tooniga.

Sherlock Holmes jai aru, et see toon järestehtud oli.

„Ma jään weel mõneks ajaks siia. Kas teie, Danejhore, juba politseile sündmusest teatajite?“

„Ei! — Aga teil on õigus, see peab kohe homme sündima.“

„Hoopis jelle wastu,“ ütles Bearson ägedalt. „Nagu teie teate, on aurulaew Amerikast pärit ja mina ei taha teda prantsuse ametnikkudest läbi otsida lasta.“

„See ei lähe aga mitte!“ karjus Danejhore. „Whittler oli minu wõeras ja ma ei soowi mitte, et tema jäljetalt ära kaub ilma et ma asja selgitada ei katjaks.“

Salapolitseinik astus tale laua all jala peale.

„Muidugi wõib juhtumiseft teatada,“ rääkis ta rahulikult. „Aga herra Bearsonil on üksna õigus, ject et põhjust ei ole ametnikkujid laewa peale lasta, peale jelle kui õnnetus juba jündinud on. See õnnetu trepp —“

„Sada korda andsin ma Whittlerile nõuu jeda treppi ära lasta wõtta!“ hüidis Bearson tulijelt. „Ta ei wõtnud aga minu ettepanekut kuulda, nagu ta peaaegu iialgi nõuusje ei jäänud. Müid on hilja felle üle kaebada.“

„Õditte kohe homme wara Inglismaale,“ joomitas Sherlock Holmes. „See on kõige parem. Kui ma tulewal nädalal ka jenna jõuan, herra Bearson, siis otsin ma teid ules.“

Teie jutustate mulle siis, mis jelle wabe peal jündinud on. — Mis jinine plekt teil parema kää peal on?“

Sekretäriil oliwad parema kää peal wärsked pigistuje jäljed tunda, mida ta niid ka ije waatas.

„Ma olen ju üks w'a kohmetu inimene.“ jeketas ta, „iga filmapill wõite minu kätte peal haawajid leida. Selle lõin ma enesele wastu ust.“

Sherlock Holmes pidas jeda pealt näha tähtjajeta asja meeles. Ta on ufje liiga ruttu kinni tõmbanud wõdi on keegi teine ufje kinni lõõnud, enne kui ta kätt tagasi tõmmata jõudis. — Teifed asjad selgumad juba tagasi jõidul Inglismaale, mida ja, minu tubli Bearson, ilma minuta ette ei wõta, mõtles ta.

Selsamal õhtul lahkus Pearson lofsist, et Stephensile tarwilisi juhatusi homse reisu jääks anda.

"Siis pean ma weel ööse uue kütja otsima, seletas Stephens. "Meie oma mees on haigeks jäänud."

"Noh, see ei ole siin Dieppes mitte raske. Muretsege uus kütja ja hoidke laew kell üheksa ajaks ärasõiduks valmis. Meie sõidame punkti peal ära."

"See teeb ju nagu oleks ta täieline peremees," urises Stephens, pani piibu põlema ja puges oma koisje. "Meie oleme karmemad kui sina! Uus kütja on meil juba valmis, kes sind ennast küll tubliste palawaks küttab, andku Jumal!"

Wida Stephens nende sõnadega mõtles, selgus järgmisel hommikul.

---

5. peatükk.

Uus kütja.

"Portsjon unerohtu," seletas Sherlock Holmes, "mõni heafigar ja paras jägu raha — see on kõik. Glage hästi, Daneshore, jälle nägemiseni!"

Mõlemad herrad wiibisivad ööse majaperemehe töötuas, jalapolitseinil, kes sinise bluujaga kütja ülikonda, sajis parukat ja jalkus habet kandis, jättis majaperemehega jumalaga.

"Ma palun hoolitsige waeje Margaretete eest: Ta tuueb küll ennast lootustest petetud olema, kui ta homme wara kuuleb, et ka mina ära sõitnud olen."

"Teie olete kadeduse wäärt, Holmes, et see tütarlaps teid nii wäga usaldab. Kui ma selle hirmsa juhtumise läbi mitte üksna teelt kõrwale ei oleks heidetud, katjaks ma tõesti ilujat Margaretet täiesti oma poole meelitada.

"See ei tooks teile mingit kasu, Daneshore, sest neiu armastab jurnud Whittleri. Tarwitage parem minu äraoleku aega selleks, et Margaretete peast ärareisimise mõtted eemale peletada. — Tema peab minu tagasi tuleku ajal weel siin olema."

Järkmisel hommikul kell üheksa sõitis aurulaew merele. Lipp lehwis pooles mastis ja Pearson oli üleni mustas riides.

Kcegi ei olnud teda jaatmas, ja ka miis Black, kellele ta heameelega „ela hästi“ joowinud oles, ei näitanud ennaft.

Baewalt oli laew sadamaft wälja lahtisesse merde jõudnud, kui Pearson alla Whittleri kajuti läks ja ukse luffu keeras.

Ta ei pannud tähelegi, et uus kütja, kelle musta tööd teegi teine maksu eest oma peale oli wõtnud, kajuti ukse juures seisis ja wõtme august sisse wahtis.

Muidugi wõis farnafest seisukohast ainult weikest osa tuast näha. Dmeti niipalju märkas kuulaja, et sekretär kõige asjade läbiotsimisega hoolfasti ametis oli.

„Seda parem,“ mõtles Sherlock Holmes, „siis on praegu kõige fündsam filmapilt farnafst läbiotsimist tõiſes kohas ette wõtta.“

Ütles ja kadus.

Ta läks teine pool koridori otſas olewasje sekretäri kajutisje. Kajutist wõis ka weifjesse jõõma tuppja peafeda.

Salapelitſeinif lootis täiesti oma terawa kuulniſje peale. Kui Pearson enneaegu jenna tuleks, ſiis kuuleks ta jeda kahtlemata ja wõiks teije ukse kaudu ära kaduda.

„Mati oliwad tal omad wargakäsitõõ riistad“ kaafas ja nende abil peafis ta ka nüüd ilma fuurte rafkusteta oma eefmürgile.

„Waeſjele Georgile ütles Pearson, et joonistufed tema kohwri põhjas on, — Wõib olla, et Pearson ſeeford ka õigufst rääkis,“ pomifes Serlock Holmes oma ette.

Ettewaatlikult awas ſalapolitſeinif kohwri, wõttis riided wälja ja tahtis jellepeale paberifi otſima haſata, kui tale lahtine paſſ tuhande dollarilifi pangapiletifi kätte puutus.

„Dulife pihta! Siin on juba rõõwi ſaaf! Ehk kõige wähemalt üks jagu jelleſt! Ma arwafin juba jeda. — Kuſt wõis sekretär muidu nii juurt juumat ſaada!“ pomifes ſalapolitſeinif ja pani panga piletid jälle oma koha peale. Siis otſis ta edaſi.

Ta otſis peaafjalikult laewa plaanifid ja leidis nad wiimaks.

Bunase ja musta tujehiga oli laewa plaan peenelt üles joonistatud. Nüüd võis teada saada, milles see laewa „jaladus“ seisis.

Sherlock Holmes pani ettevaatlikult kohvri kinni ja ruttas oma jaagiga tüürimehe kajutisse. Wana Stephens, kellele ta eila õhtul sellekohase tähenduse oli teinud, oli oma kajuti tema tarvitada jätnud.

Ta ei pruukinud ruttata, sest Pearson wiibis veel ifka Whittleri kajutis, kus ta jelle järelejäänud warandusi omandas.

Sherlock Holmes oli paljudes asjades teadja ja osaw, ka mitmesuguste ehituse plaanidega oli tal tegemist olnud. See laewa plaan oli talle aga eialgu täiesti arusaamata.

Raua istus ja küürutas ta joonte üle, leidis ka natuke ühendust nende wahel, aga masina ruumist ei suutnud ta kuidagi aru saada.

„See ei ole midagi,“ pomis ta, „ma pean kelui magama uinutama. Kui hea, et ta nii suur portweini sõber on! Kui ma ei ekji, joob ta iga tunni tagant paar klaasi.“

Ta töttas Pearsoni kajutisse ja raputas unerohtn seal seiswasje weini karafini. See kord oleks ta siisse kukkunud, sest Pearson astus sel jilmapiulgul kajutisse, kui jalapolitseinik teistest uljest wälja läks.

Dund aega hiljem puhkas sekretär omas woodis ja magas kõwasti, nii kõwasti, et ta ei kuulnud, kui Stephens siisse astus, järelejäänud portweini wälja kallas ja siis uue pudeli täie karafinisje walas.

„So. herra Holmes,“ teatas ta siis, „nüüd ei leia see herra midagi, kuigi ta weini pärast järele katfuks. Ta kahtleb tingimata jelle juures, kuidas ta jarnasel harjumata tunnil magama on jäänud.“

„Lase ta teeb mis tahab. See ei lähe meile korda, mida tema mõtleb ja tahab, waid mida meie ise kättejaada tahame.“

Nende sõnade juures pistis Sherlock Holmes tüürimehele kullatiiki pihusje ja läks nüüd oma korda George Whittleri kajutisse.

Wõis näha, kui hoolega Pearson kõik läbi tuhuinud oli. Kahtlemata ei olnud siin enam raha leida, agi see oli jalapolitseinikule üks kõik.

Ta oli nagu hea jahi koer, kes kord jäljed ülesleidnud on, ennem rahule ei jää, kuni loom kätte on jaadud.

Õjimine tähelepanemise wäärt asi, mis ta leidis, oli

Margarete pilt, mille peale George tundmuste rikkal tunnil kirjutanud oli: „Minu magus Margaret ja tulewane walitsejanna.“

Selle pildi pistis jalapolitseinik tasku.

„See jaab waekejesele kurb troost olema, kui ma jelle temale wiin,“ mõtles ta, „ta näeb jellest, et mitte tema üffi ei armastanud, waid et tema armastus ka wastuarmastust leidis.“

Edasi otjides leidis ta miimaks mappi, milles tehnikali-
jad joonistused oliwad. Neil pidi laewa peal olevate asja-
dega ühendust olema, muidu ei oleks Whittler neid kaasa
wõtnud.

Ta lautas lehed laiali ja leidis Whittleri käega kirjuta-
tud seletuse ühe jarnase joonistuse all, misjuguise ta ka Pear-
soni juurest leidis.

„Minu ülesleidus“ — seisis seal kirjutatud — „ei ole
weel Prattikalikult nii täielikult proomitud, et ma juba praegu
juure mundatuse üle laewa ehituse tehnikas kindel wõifin
olla. Et aga oma wastaste mõttele mõjuwat hoopigi anda
ja tõenduseks, et mu ülesleidus tõeste wõimalikuks teeb, laewa
hukaminemataks teha, olen ma jeda ülesleidust oma laewa
„Walguje“ juures pruukinud ja wõtan tormijest ilmaft
hoojimatata okeanijst ülesõitu ette.

Minu laewa kiitruumis, jöepuntrate all, on paremal ja
pahemal poole küljes kambriid ehitatud. Niipea kui tormist
ilma oodata on, jaawad need kambriid wejinikuga täidetud.
Ka wagase ilmaga on alati jagu jeda gaasi kambrites, jelle
tõttu ei käi ka laew jügawas wee jees.

Kui laew wett jisse lastma peaks hakkama, siis ei pää-
jeks weji ometi mitte teras plaatifest walmistatud kamb-
ritesje. Ja see hojab laewa põhjaminemast.

Kõige kangema tormi ajal wõib laew wahest üsna
laente alla maetud jaada, aga mõne aja pärast kerkib ta jälle
weepinnale, jell lihtjal põhjujel, et kambriid alati weest palju
fergemad on, ja jelle järeldusel alati wee peal peawad ujuma.

Minult niijugusel juhtumisel, kui üks kambritest purusta-
tud jaaks, wõiks laewa hukkaminemist oodata. See juhtumine
on aga niijama hea kui wõimata, jest et tähendatud kambriid
õliga täidetud hiigla suurtesse tonnidesse on mahutatud. —
Murdub laewa kiil kas weealuje kalju peale jookstes, wõi mõ-
nel teisel põhjujel, siis peaks kõige pealt rauast tonn purusta-

Siisgi tarjus ta ägedasti ;

„Minge kohe oma koha peale! Keegi peale teie ei wõi laewa juhtida. — Kuid meie sõidame wiimast korda jeltis.“

„Seda küll — ja nüüd ärge rääkige mulle mitte ühte sõnagi, muudu sõidan ma teid kuradi nimel kuhu ma tahan, aga mitte kuhu teie tahate.“

Bearson khitas õlased. Tal ei tulnud mõtteje, et nad Londoni asemel Dieppele ikka lähemale jõuawad. Ta nägi et taewas pilwe läks ja keeras oma kajutisje tagasi, et paha ilma wastu riidesje panna.

Kui ta jälle lae peale tahtis minna, leidis ta ufje wäljastpoolt lukkus olema.

Metslikult tagus ta wasta uft, möirgas nagu härg ja püüdis uft maha lüüa.

„Ärge waewake ennast, herra Bearson,“ ütles rahuline heal wäljast, kui finni olija oma määratsemist lõppetada ei tahtnud. „Teie peate ühe tunni seal sees olema, sest ma tahan herra Wihittleri pärandust otfida.“

Wihast kähijewa häälega wastas Bearson:

„Kes on see häbemata koer, kes seal räägib? Kui lahti tehtud ei saa, siis lasen ma luku puruks.“

„Parem jätke see tegemata, herra Bearson,“ kostis wäljast rahuline wastus. „Ma seisjan ka siin rewolwriga. Kui teie wälja tulete, jaate tingimata laengu kehastje.“

Sees walitsjes mõni sekund jüganw waikus.

Bearson mõtles järele, mis nüüd teha tuleb. Et ta wõimetu oli, tahtis ta kõik naljaks muuta ja hüüdis :

„Wõib olla et wäljas olija tundmata nii hea on ja ennast esitleb. Minu nimi on Jim Bearson.“

„Ma tean jeda; mull oli juba see auu ja ma tunnen teid parem kui teie aimate. Sellepärast aga, et teie mind mitte wiijakusetaks ei peaks, esitlen ka mina ennast: Minu nimi on Sherlock Holmes, elukutse pooli jalapoletfjeinik ja tahan praeguse kuritöö pealt katet ära tõmmata, kas see ehk ei huuwita teid ka?“

Seeft ei tulnud mingit wastust.

Bearson oli furnukahwatult ufje juureft taganenud ja jelfis hirmuft tarretanult wäikefes ruumis.

„Wereköer!“ kirjastas ta. „Ta on siis midagi märkanud: Nüüd tuleb mõitlus — ta ei pea mõtlema, et tal lolliga tegemist on“

Sherlock Holmes aga teadis, et tal sõjawa ja kardetawa wastajega tegemist on.

Rahulikult tõi ta tooli, istus rewolwer käes Pearsoni ukse ette ja pani piibu põlema.

6. peatükk.

Kus on Margaret Black ?

Weel jelljamal päewal reisisiwad Daneshore lossist peaaegu kõik mõerad ära. Arajeletamata õnnetu juhtumise läbi oli kõikide tuju rikunud. Keegi ei julgenud täiesti lustiline olla. Ka majaperemehe palwe, et mõerad weel kauemaks ajaks jääsiwad, oli rohkem kumbe täitmine, kui tõsine soov.

Kui Margaret pärast lõunat natukejaks ajaks wärske õhu kätte oli jalutama läinud, lähenes temale teener, kes teatas, et Sherlock Holmes võimalikuks oli arwanud juba täna õhtuks tagasi jõuda ja jellest miss Blackile teatustada oli palunud.

„Kuda nii?“ küsis Margaret imestades, „ma mõtlen, et herra Holmes on Inglismaale jõitnud?“

„Nii jee ka kõikide teada on. Aga igal juhtumisel käskis ta mind jeda teile teatada, ka herra Daneshore teab jeda.“

Mõttes olles läks noor neiu parki.

Süda oli tal täis leinamist, filmad nutust punased. Mida mõis Sherlock Holmes teadustada, et tema kurbust wähendada? Midagi, mitte mingi asi siin ilmas ei wõinud tema lõpmata kurbastust trööstida, mille all ta kannatas.

Wõib olla, et Sherlock Holmes on kurbuse jälgile saanud, mõtles ta, kuigi ma jellel juhtumisel tapjale kättemaksmist soowin, ei wõi jee siiski minu südame walu rahustada.

Rõõuni ootamatalt tuli temale Daneshore wastu.

Tema nägu lõi särama kui ta ilusad noort neitut filmas, elawalt lehwitas ta lehte käes, mida ta praegu lugemud oli.

„Ma käisin sadamas“ — hüüdis ta, „ja mõtelge oneti,

"Pägana pihta — kui ka temaga midagi juhtunud on."
Süna minutitgi viivitamata laskis ta kutsjari uuesti ette
jõtta ja kihutas jadamasse.

Margaretest ei olnud mingit jälge näha.

Ta päris jadamaametnikute käest, kas nad ehk noort
naisterahvast näinud ei ole.

"O, jah," vastas tale üks nendest. "Keegi naisterah-
was seisjis väga kaua siin jadamas. Meie arvasime, et ta
laewa ootab. Aga siis kadus ta ära. Üraminema ma teda
aga ei näinud."

Daneshorel käisivad külma värinad üle keha.

"Kõigewägewam!" mõtles ta. "On ta ehk ennast mee-
leäraheitmises Whitleri surma pärast merde kukutanud?"

See mõte ajas tale külmad higitilgad otja ette.

"Tuufer!" karjus ta. "Silmapiilk tuufer siia! Temaga
wõib olla on õnnetus juhtunud!"

Rikkast Daneshoret tunti juba jadamas ja teati, et ta
wäljanimekuteist ei hooli, kui aga korda läheb tema joowi
täita.

Tuufer jai ruttu kohale jaadetud ja, kiirelt kokkufogunud
ja ühtepuhku kaswawa rahwahulga uudishimuliste pilkude all,
jai ta alla laenetesse lastud.

Ta oli enesega elektrilaterna kaasa wõtnud ja ülewalt
wõis tähele panna, kuidas ta samm sammude järele mere põhja
järele waatas.

Ta ei leidnud aga midagi.

Beel teist, kolmat korda, kordas ta oma katset, iga kord
tegi ta ikka juuremad ringid mööda jadama põhja, aga kõik
oli asjata.

"See on selge, herra!" ütles nüüd ülem jadama amet-
nik, "et jarnajest ofsimisest hoolimata furnukeha wees olla ei
wõi. Sgal juhtumisel on noor naisterahwas tähelparemata
jadama piirikonnast äraläänud.

Minu mehed ei ole ka igal minutil siin olnud ja ei
wõi ka kindlasti teada, kui kaua ta siin seisjis."

"Siis peaks aga ometi mis Black losfi tagasi läinud
olema!" hüüdis Daneshore.

"Teie ütlesite, et ta meele ärarehitmijel oli. Kas ta aga
häkilises meelesegaduses oma sammusid kuhugile mujale ei
põõranud?"

Daneshore wangutas pead nagu nõdrameelne. Ta ei uskunud mitte, et miis Black weel elus oleks; hirmus kahtlus wõttis ta üle wõinust, et uus õnnetus sündinud oli, et õnnetu neiu oma sõbrale tõisi ilma järele läks.

Ta maksis tuukrid wälja ja ruttas siis politsei preiśidendi paluma, et kadunud kohe otřima hakkatařje. Ta ise pidi oma palawiku jarnajest ärritujest hoolimata jadamasje jääma, et jeal aurulaewa tulekut ära oodata.

See ei kestnud kaua. Waewalt oli ta jälle jadamasje jõudnud. kui ka juba laewa tuled paistma hakkasiwad.

Wabalt ja kergelt lendas ta jadama poole ja Daneshore terawad filmad tundsiwad laewa lae peal põlewate laternate walgujel, jalapolitseiniku ära, kes wõre ääres seisjs ja waiķne-rahulit wälja nägi.

Kaldaqst natuke eemal peatas laew. Sherlock Holmesi märguandmise peale jõitis paat, milles jalapolitseinikud istu-
siwad, laewa juurde.

"Tulge ülesje!" hüüdis Sherlock Holmes, "meie wõime oma linnu kohe finni püüda. Ta on mul wõrkus!"

Kui ametnikud juba laewa lael oliwad, awas jalapolitseinik ukse, mille ees ta kõik jee aeg, rewolvrit käes hoides, wahti oli pidanud.

Keegi ei tulnud wälja, ja Sherlock Holmes astus esi-
meisena weisese ruumi, et kohe jelle peale inestawa hüüdega jälle tagasi tulla.

"Teda ei ole enam jeal!" hüüdis ta. "Ja wastas olen uks on finni!"

Politseinikud tungisiwad sisse. Tõesti oli ka nii, nagu Holmes ütles. Mende ees seisjs ära jeletamata mõistatus: Jim Pearsoni ei olnud enam kajutis, mis ometi mõlemilt poolt lukkus oli.

"Ta peab weel laewas olema!" hüüdis Holmes, "jest ta ei wõinud ju luugi läbi merde hüppata. — Ülesje, otřime teda taga!"

Enne kui otřimist alustada, andis ta paati jäänud meestele käsku laewast eemale jõita. — Kurjategija osawuse ja kawaluise peale põhjendades, kes kahtlemata weel laewas war-
jul oli, wõis oodata, et jee wälja hüppab ja paadis ära põ-
geneda katjub.

"Pange jeda tähele," lissas ta juurde, "kas keegi laewa juurest ujudes, ära põgeneda katjub. Teie jaate kõrge taju,

kui tema finni wõtate — lajete teda aga ära jooksta, siis wõite jelle eest midagit teist saada.“

Täielik läbi otsimine Pearsoni kajutis wõeti ette, millel aga mingit järeldust ei olnud.

„See ei ole teifiti wõimalik,“ seletas Sherlock Holmes, „et jelles laewas jalakäigud ja ruumid on, millest meie midagit ei tea. Peaasi on nüüd see, et laew terajelt wahitud saab, sest kaabakas katjub, niipea kui meie laewast lahkunud oleme, põgeneda.“

„Teie usute siis, et ta tingimata weel laewa peal on?“ küüsis komisjar.

„Mis siis muud?“ wastas Holmes pilkawalt, „arwate teie, et ta wäljas lageda mere peal ümber ujub? — Laske asjatundja poolt laewa plaanid järelewaadata, arwatawasti leiab ta siin midagid.“

„Kas on jädamas mõni inshener?“

„Mina olen inshener,“ wastas üks lihtne madrus, kes laewa peal teenis. „Mull läks Amerikas pahasti, ja et jälle Euroopasse tagasi jaada, wõtsin ma praegu teie teenistuse herra Whittleri juures vastu. Kas ma wõiksin plaanid näha?“

Sherlock Holmes läks nooremehega Whittleri kajutisse ja pani jellele paberid ette.

Restis õige kaua, kuni inshener õlajid kehitates plaanid jälle ära pani.

„Siin ei ole mingit saladust joonistatud. Just jellel Pearsoni kajutil ei ole mingit märki juures.“

„Ometi!“ jegas Holmes tema jutusse. „Ma näen et siin risti kõrwal, millega ta kõik teised kajutid on märgitud, weel üks punkt on.“

„See on juhtumine, herra Holmes. Mida wõib küll üks punkt tähendada?“

„Juhtumise korral wäga palju, noormees, waadake ometi siia, praeguist leidisin ma jarnake punkti kahes teises kohas plaani peal.“

Palawiku jarnane puna palgedel, uuris jalapolitseiini nüüd ükspäini paberite kallal. Nähtawasti sünnitas see temale walu, et ta linnu äralemmata oli lahkunud, ja ta pani kõik oma terawameeluse, kõik oma waimujõuu jelle juurde, et lõppuiks jõlme lahti arutada, mis nii keeruline oli.

„Siin,“ rääkis ta edasi, „on üks kahetordne punkt plaani pääl. — Kajuti põranda all on saladus warjul. Ülesse, tõmbame jaalt katte ära.“

Wärskte jõuuga ruttas ta Pearsoni kajutisje tagasi. Käristas linulumist pöranda waiba, mis woodi juurest ukseni ulatas, ära ja — ta seisjis ihe karwapealt äratähendatud neljanurga ees, mis nagu allawiiva käigu awandus näitas olema.

Järgmisel filmapilgul oli ta pärandal põlwili ja kangu-
tas liihikeje, alati kaajas olewa, peitli abil ihe pöranda laua
lahti. Inestuse hülid kõlas ta juust.

„Siit lähed tee otjekohe wannituppa!“ ütles ta. „Kui
kelm tõesti siit wälja wette on läinud, — tubli ujumise wöö
leidis ta laewa lae pealt — siis on ta tõesti ära põgenenud!“

Ümber seisjad kirusiwad. Sarnast kawalust ei olnud
keegi aimanud. Nuttu küsis keegi tüürimehelt, mittu ujumise
wööd laewalael oliwad.

„Kuus,“ oli wastus.

Loeti järele, ja leiti et neid nüüd kõigist wiis oli.

„Äraneetud!“ karjus noor iuhener, kes tules ja leekides
oli, sest et ta sekretäri ualgi jallida ei wõinud, — „kelm on
meie käest ära lippanud?“

Sherlock Holmes ei lausunud sõnagi,

Kortjus otjaesijega seisjis ta wähe aega paigal, ta näis
oma sügawatesse mõtetesse nagu uppunud olewat.

Siis keeras ta ümber, kummardas kommissjari Spole ja
ütles :

„Ma arwan, et teie nüüd laewaft lahkuda wõite, herra.
See on jelge, et Pearson tee peal ära putkanud on. Tseene-
sestgi mõista wõis ta ujumise wöö abil mõne mööda sõitwa
kalamehe paadini ehk juurema kaaterini peajeda. Palun, minge
maale ja hoolitsege jelle eest, et iga wäljasõitnud paati tähele
pannakse ja maale sõitmise korral walju järelewaatamise alla
wõetakse.“

„See peab jündima. Ja teie, herra Holmes, mis teie
nüüd mõtlete teha?“

„Mina? Mul on siin laewa peal weel midagi tegemist.
On wõimalik, et ma weel juuremat uudist wõin leida, kui jia-
maale. Järeldusi jaab õige warsti näha.“

Daneshore astus ta juurde.

„Aga Holmes, ma palun teid, kas teie ei tahaks nüüd
oma jõudu Margaret Blacki otsimisele pühendada? Ma mõt-
len, see on tähtsam, kui tühja laewa peale jääda.“

"Arwate, Danešhore? Noh, minul on teine waade. Mull on, peale jeda, kui ma salamärkisid plaani pealt leidjin, oma mõte George Whitleri jurma kohta —"

"Mu Zumal, jätke see waene George rahule. Ta on furnud ja teie ei wõi teda enam uuesti elusse tuua. Margaret on aga loodetawasti elus ja teda uuesti tagasi tuua on teistest ülesannetest kõige tähtsam."

Sherlock Holmes naeratas, pilgutas Danešhorele sõbralikult silma ja kadus vaikides Whitleri kajutisje, ust oma järel kinni tõmmates.

7. peatükk.

Hullumeelne laewa peal.

Peenes riides wanapoole herra jeansis mõned tunnid ennem jellejama sadama silla peal, kust aurulaew Inglismaale sõitma pidi.

Tema käewarrele toetas end nõrk, abita, pika kaswuga neiu, kelle poole herra praegu kummardas.

"Tahate nüüd laewa minna, miis? Ma ütlesin teile, et mul oniad head põhjusjed on, teile jeda soovitada ja kui teie mind ei usalda, siis ei wõi ma midagi parata."

Margaret Black, jest see oligi tähendatud neiu, tõstis oma pijaratest märja näu tema poole:

"Ütelge weel kord, mida teie ennem rääkisite — ma olin nii tuim ja rujukud olekus, et ma waewalt mõistsin, millest teie kõnelesite."

— Wõeras tegi kannatamata liigutuse.

"Tulge ainult ehitels laewa peale!" rääkis ta tungiwalt.

"Teie näete ometegi, et ta praegust ärasõita tahab — kui meie maha jääme, ei saa meie mingil tingimisel Whittleri auru-laewa kätte."

"Aga mida pean ma aurulaewa peal tegema? George Whittler on uppunud — ja Pearsoniga ei ole mul mingit tegemist."

„Kui ma aga teile ütlen, et ma teie pärast valmis olen — naisterahwa iludus võib ju kõik — praegu Bearsoni plaanist kriipsu läbi tõmbama. Teie võite täiesti minu peale loota — näete siin jeda Bearsoni kirja, milles ta teid igal juhtumisel Dieppes hoida käsib.“

Ta tõmbas ühe kirja välja, milles tõesti Bearsoni käega järgmised sõnad kirjutatud olivad:

„Muretsege tingimata selle eest, et miss Black Dieppes mitte ei lahkuks. Ma olen kolme päeva jooksnud Inglismaalt tagasi ja siis olge kindel, et kõrget taju saate, kui oma asja hästi toimetate. P—n.

Margaret wärises, kui ta neid ridasid luges.

Ta las kis ennaft peaaegu wastupanemataolt oma jeltfilijest laewa peale wiia ja järgnes temale jõögijaali nurka, jeal rääkis wõeras tajakefi edasi:

Ma olen juba losfi pargist jaadif teie järele käinud, miss Black, ja ilma et teie olets tähele pannud jain ma üsna teie lähedusesse.

Teie ei pruugi minu poole mingit tähele panemist pöörata, jest lõppuks ei olnud ma keegi muu, kui Bearsonist palgatud agent, kes temale abiks pidi olema teid oma wõimusesse jaada.“

„Wägew jumal!“ ohkas Margaret. Kas ta ehk jellepärast jurmasgi Georgi Weittleri ära, et mind wõita lootis? Kas ta ei teadnud, et ma ennemine jurma walin, kui tema omaks jaan?“

Ma ei tea midagi herra Whittleri jurmast. Ma olin Dieppes, ja jeal otfis Bearson mind ülesse; ta võib hästi maksta, selle rahaga, jee ei lähe minule jugugi forda. Minu sugune waene waim tahab ka elada ja siis ei tohi enam palju walida, misjuguste abinõudega jee wõimalik on!“

Kui ma teid kurbtusesse wajunult alalifi pijaraid nägin walama, läks mu jüda ifka pehmemaks ja pehmemaks. — — — Sellepärast astufin ma teie juurde ja teatafin, et herra Whittler weel elab.

Margaret raputas pead ja tõstis jellepeale omad filmad täis igatjust rääkija poole:

„See on ju wõimata. Teie tahate mind ainult trööstida.“

„Igal juhtumisel ei pea teie mitte Dieppesse jääma, meie jõuame kas aurulaewale järele wõi leiame teda Inglise jadamast. Herra Bearson ei aimagi, et meie teda taga ajame —“.

„Oh, ta ei tea ka jedagi, et temaga ühes laewa peal kõige kardetavom tagaajaja maailmas on — Sherlock Holmes —“

Kohkui peatas neiu. Nii väga oli ta saatja nägu nende sõnade juures muutunud.

See oli kollakas-hall ja silmadest paistis tal kole hirm.

„Sherlock Holmes!“ hüüdis ta kohkunud häälega, „kust teie jeda teate.“

„Ma rääkisin temaga isiklikult. Ta pidas Pearsoni mõrtsukaks ja sõidab nüüd temaga ühes Inglismaale. Kui meie aurulaewa tõesti kätte saame, siis on kuulus jalapolitseinik juba ammuugi Pearsonilt näukatte eest ära tõmbanud.“

„Pagan pihta!“ hüüdis mees. „See oleks —“

Margaret astus sammu tagasi.

„Mida pean ma teie ehmatusest mõtlema, mu herra?“ —
„Palun, kuidas on teie nimi?“

„Minu nimi on Smith — Teie näete mind ehmatanud olema — see ei ole kellegi ime, — ma olen õige kahtlast oja mänginud, — kui ka mind Sherlock Holmes kinni võtab?“

„Oh, jelle eest muretsen juba mina, et teile midagi ei juhtu,“ vastas truusüdameline Margaret, kes ei aimanudgi misjuguise kawala kelmi kätte ta jattunud oli.

Mees aga palus Margaretet kajutisje jääda, kuni ta järgmisel hommikul teatama pidi, kas nad aurulaewa jälgile jõudsiwad, ehk kui kaugel nad weel Inglise kaldast on.

Baewalt oli Margaret, surmani wäsinud, kõige riietega ennoft woodisje wisanud, kui wõeras kes ennaft Smithiks nimetas laewa kapteni juurde läks.

Kapten seisis komandosillal, jekt laew oli wahel ajal lah-tisesje merde jõudnud ja jellepärast oli wõimata temaga rääkida. Aga Smith nõudis tungiwalt, et ta wähemalt esimeje ohwitjeriga rääkida wõiks ja astus tähtsa näuga jelle juurde.

„Mu herra, ma ei ole ennem aega saanud teatada et ma ühe haige laewa tõin.“

„Kuda?“ rääkis ohwitjer wahela. „Mis jee tähuedab? On jee mõni külge hakkaw haigus?“

„Oh ei,“ wastas jee wastiku naeruga, „ma ei usu, et ta külgehakkaw on — wõi olete teie mõnikord kuulnud, et ilusa, noore neiu närwahaigus mõnele külge wõib hakata. — Ühe sõnaga ütelda, tähendatud neiu puudub jün weike kruuwike (jelle juures näitas ta otja ette).“

„Noh, siis pole wiga,“ hüüdis ohwitjer rahustatult, „jee ei ole just kõige pahem. Näeb ta wiirastusi?“

„Minult natuke tagaajamistest. — Muid on jee vastu-
meelne ülesanne teda Brightoni wiia, kus teda jugulased
ootavad.“

„Soo, jelle lühikeste sõidu kannatab ta siis rahulikult
välja.“

Kui ta aru jaab, et meie Londoni asemel Brightoni sõi-
dame, siis tõstab ta kahtlemata mäsu. Loodetavasti jääb ta
ešialgul oma kajutisje ja uinub magama. Kui ta aga kange-
kaelne on, siis palun teie poolt lahket toetust.“

„Olge üsna mureta, ma jaan teda sõbralikult waigistama,
kui ta ülesärritatud on.“

Smith pakkus ohwitserile Hawanna figarid, mida jee ka
taskusje pistis, et neid teenistuje wahel ajal juitjetada

Siis läks ta oma kajutisje, mis Margarethe kajuti kõr-
wal oli.

Waene neiu ei leidnud und. Mõne tunni pärast tõusis
ta ülesje, et laewalae peale sooja õõsije õhu kätte jalutama
minna.

Ugedasti, rutuliste jammudega käis ta edasi tagasi ja ei
pannud tähelegi, et esimene ohwitser teda terawasti waatles,
ja et ka teised lae peal olijad jalajaid pillusid tema peale
heitjivad.

Wahete wahel astus ta wõre äärde ja waatas kuuwal-
gesje õõsje, nagu otjiks ta wee pealt midagi.

Wiimaks pööras ta ennast ühe möödaminewa madrusje
poole:

„Olge nii lahked, kas wõite mulle ütelda, ega teie eespool
mõnda aurulaewa ei näe?“

„Mõnda aurulaewa, mijs? Müüd õõ ajal waewalt küll.“

„Ah, jee näitas ainult nii! Ütelge siis wähemalt, kas
meie praegu wäga kiiresti sõidame?“

„Ragu ettekirjutatud, mijs, ei kiiremine ega tafamine.“

„Millal jõume meie siis Londonisje?“

„Londoni? teie tähtjite Brightoni ütelda?“

Margaret wäristas peaga:

„Kudas tulete teie Brightoni peale, ma arwan dieti
Londoni.“

„Meie laew ei lähe aga mitte Londonisje, mijs —“

Siin tõugati madrus häkitjelt kõrwal ja Smith, kes
korruga Margarete kõrwal seijis, hüüdis:

„Muidugi mõtleb ta Londoni — Tehke et edasi jaate,
mees. Teie olete wähtewasti juba paljn grogi maitsemud —“

Tulge, miis Black, see on parem kui teie õõsijest õhust eemale hoiate, ja katjuge kajutis natukene magada."

Nende sõnade juures püüdis ta noort neidu jälle alla wiia; aga see aimas juba paha ja kiskus ennaft lahti:

"Laske mind, herra Smith," hüüdis ta hirmust wärijewa häälega, ma ei taha all olla, ma ei suuda magada, ma tahan nüüd õieti teada jaada, kuhu meie sõidame."

Enne kui Smith teda tagasi hoida suutis oli ta mööda-minewal kaptenil warrukast finni halkanud ja küüsis:

"Ah, palun, ütlege mulle ometi, herra kapten, kuhu teie laew sõidab?"

Tema wärijew hää, hirmunud suured silmad, nähtaw jekadus ja ülesäritus, mõjusiwad kapteni peale. Ta jäi seisma ja ütles selgesti:

Meie sõidame Brightonil, kuhu ka teie pileet näitab, miis. Kas teie ei tea seda?"

Margaret ringutas käja.

"Siis on ta mind petnud! Ah, ma oleks pidanud seda aimama. Jumala pärast, herra kapten, ärge laske mind enam jelle inimesega kokku puutuda. Ta ütles mulle, et meie aurulaewale "Walgus" järele sõidame ja Londonil jõuame. Ma pean Londonil sõitma, olgu mis tahes."

Õsimine ohwitser astus kapteni jella taha ja sõjistas jellele midagi kõrwa. Selle peale tõstis kapten kulmuksid ja pomises: "Wõi nii." — Siis pööras ta rahustawa tooniga, nagu jeda lastega tehatje, Margarete poole ja ütles:

Teie ei pruugi asjata hirmu tunda, miis, Brightonist Londonil jõute teie raudteed mööda muinasjutulise kiirujega.

Ta kui teie Londonil jadamasse tahate, siis jõuate weel rutem sinna kui aurulaew, millest teie rääkisite."

"Ei, ei, ei," nuttis Margaret. "Teie ei mõista mind, see on pettuse wõrk, millesse mind püüti. Ma palun mind jelle inimese eest kaitjeda, kes mind jadamast wale ettekäänete läbi siia laewa peale meelitas —"

"Lollus," ütles kapten kannatamatalt wahela. "Teie ei wõi küll nõuda, et ma jarnaseid muinasjuttusid uskuma peaksin. Misjuguine uoor neiu läheb ühe täiesti wõera mees-terahwaga laewa peale, kui ta mitte natuke — ma mõtlen kui ta üks auus naisterahwas on."

Margaret muutus jurnukahwatuks. Kaptenil oli ju õigus. Jga üks, kes täiesti asja tundis, pidi teda amuta ijküks ehk nõrgameeliseks pidama, jest ta oli nii mõistmatalt talitanud.

„Palun, minge nüüd oma kajutisje,“ rääkis kaptein waljult edasi, „ja ärge segage tõiste reijijate võrahu. Saigete jauks ei ole minu laew mitte jisse seatud ja kawatsemist ma ei wõi jallida.“

Margaret tuhus jalgade peal.

Hirmjaid juhtumisi oli jell päewal liiga palju olnud. ja ta tundis oma wiimast jõudu kaduma.

„Mu Zumal“ — jostistas ta, „mina — ma pean George juurde — auru — laew —“

Ta mõistus kadus peast ja jõuetult langes ta maha.

„Nii!“ hüüdis Smith, kes filmapilguksgi oma külma rahu ei kautanud, „niimoodi lõpewad kõik märatsemised. Nüüd wõin ma tema kajutisje wiia, kus ta siis loodetawasti magama uinub.“

Nende sõnadega tõstis ta jaleda keha ülesse ja kand.s ta woodisje.

Lauale pani ta sedeli, mille peale kirjutatud oli:

„Kui teie weel niisugust katset teete, nagu mööda läinud korral, siis saab teiega waljemalt ümber käidud ja hullumajasje wiidud. Olge mõistlik, siis ei sünni teile midagi.“

Sellepeale jättis ta neiu üksi ja keeras kajuti ukse wäljast poolt kinni.

Margaret Bloek oli niijama hästi kui wangis.

---

8. peatükk.

Wõitlus elu ja surma peale.

Paberite üle kiirutades, istus Sherlock Holmes laewa kajutis.

Ülewal walitjes rahu. Politsei oli laewa pealt ära läinud: ainult Stephens pidas lae peal wahti, jell ajal kui teised laewamehed puhkasiwad.

„Ma pean, ma pean ta ülesse leidma,“ pomises salapoliitseiniik; tema otsestjele asuüwad ikka jügawamad fortjud. Sialgi ei ole mull jarnast segast ja lootusetu juhtumist olnud nagu jee on. Mul on aga aimdus, et ma ka sellest jagu saan.“

Derwet ilma enese ümber ära unustades uuris ta saladuslikku plaani ja selle juurde käiwat kirjeldust edasi.

„Siin,“ ütles korraga Sherlock Holmes, „on kiili ruum ja need mõlemad punktid peavad midagi tähendama. Ma waa-tan õige ise järele, mis see olla võib.“

Wargalatern pahemas ja rewolwer paremas käes astus ta alla, ehiteks masina ruumi ja sealt weel jügawamale ühest weikestest treppist alla.

Kui ta wiimase astmeni oli jõudnud, jäi ta seisma. Tema ees oli plankudest sein, mis laewa külge näitas olema.

Pärast hoolsat uurimist leidis jalapolitseinik, et kolm planku töistfuguste naelttega kinni löödud olid kui tõised.

„Siin on saladuse wõti,“ jai tale korraga selgetks. „Ei ole aega wiita, siin peab kirwes abiks tulema.“

Ta ruttas masinaruumi, kust ta kirwe, haamri, ja mõned teised tööriistad leidis ja neid kaaja wõttes ruttas ta saladusliku ukse juurde tagasi.

Mõned tugewad hoobid purustasiwad peagi plangu, nii et nende wahela lõhe tekkis.

Seljal ajal filmapilgul trehwas Holmest pimedusest rusika hoop. Sekundi aega wankus Holmes.

Wälgu kiirusel toibus ta jälle ja hüppas edasi. Üks mees langes ta peale ja metšik käsitse wõitlus algas.

Latern oli maha kukkunud, ja tema heledad kiired walgustasiwad mõlemaid wõitlejaid.

Sherlock Holmesil oli filmapilk selge, kellega tal tegemist on. See oli Jim Pearson, kes siin pimeduses temaga metsikult wõitles ja teda äraägistada püüdis.

Ta oli teda, iseäralise mustkuse haiju läbi, millest kõik kelmi riided lõhnašiwad, ära tunnnd.

„Nüüd ja mu käest enam ei pease, wilets nuuskija, ütles Pearson, Sherlock Holmesi kallale tormades ja teda maha wi-jates, „see peab sinu wiimane tegu olema.“

Sherlock Holmes lamas kitsas ruumis, kust trepp algas ja kust purustatud plankud pelgu paiga awanud oliwad.

„Päris jaadan!“ mõtles ta wihajelt, ilma häält tege-mata, „arwad ja, et ma nüüd kadund olen! Aga weel ei ole lugu nii kauge!“

Dotamata tõuge altpoolt wiskas Pearsoni ühe sekundiga kõrgemale lendu. Sherlock Holmes oli jeda ojawuist ühelt japan-laselt õppinud — üks pööre ja koha jelle peale ülikõrre liigutus, mis läbi wastane oma tafakaalu kautas ja nüüd mürišes pauk läti pimeduse.

Nüüd jai Pearson aru, et ta wõitlusest järele peab jätma.

Teised ei tohtinud ju teda näha — põgenemine oli praegu ainu-
kene asi, mis tale järele jäi.

Ta hüppas trepi peale, komistas aga jelle juures, sest
Sherlock Holmes oli viimajel filmapilgul tema pükste järest
finni haaranud.

Vihaselt kiskus Pearson edasi ja kui nägi et lahti ei
peajenud, torikas lõpeks noaga.

Ta oli trehwanud — jalapolitseinik tundis, kuidas foe
weri mööda kätt woolas. Aga see ei tähendanud temal jellel
otjustawal minutil midagi.

Holmes pidas aga kõvasti finni ja laskis ennast edasi
wedada.

Selle wahel ajal oli pauk, mida ta laskis, laewa mehed
üles äratanud, kes nüüd une pealt üles karates laele ruttasi-
wad, arwates et pauk sealt tuli.

Nii wõitis Pearson aega — nimelt jeda, mida ta praegu-
jel filmapilgul mitte wõita ei oleks tohtinud.

Mafina ruumis oli walgem. Sherlock Holmesil oli ifka
weel revolwer pahemas käes ja andis nüüd oma jaagile tuld.

See aga oli ofaw ja wäle nagu nirk.

Ta kummardas walgutiirujel ja kuul lendas mööda.

Selle juures läks tale korda lahti kiskuda ja tormas
nüüd trepist ülesse.

Kõik see sündis ühe minuti jooksul. Kui tal korda läheb
laewamehi effitujesje wiia, sellega et ta nende arwates sööma
tuppa jookseb, siis oleks ta weel kord peastetud.

„Siia, siia!“ karjus Sherlock Holmes, kes mehi ülewal
ümber jooksmata kuulis, „pagana pihta, tulge juba ükskord siia!“

Inshener lendas trepist alla.

„Mis on sündinud?“ hüüdis ta.

„Pearson on jeal — wõtke ta finni — ei, mitte jeal üle-
wal — jooksege wannituppa — kelm tahab arwatawasti jealt ära
põgeneda.“

Nende sõnade juures tõttas Sherlock Holmes ise trepist
ülesse aga — hilja.

Kui Pearson jeda arwas, et weel kord oma wastast petta
saab, siis oli ta seekord ekfinud.

See oli arusaamata, misjuguise kiirusega jalapolitseinik
jälle alla wannituppa tormas, mille üks aga jeeftpoolt
finni oli.

„Ta on jees. See kord läheb ta tõesti wette?“ karjus

ta. „Paat alla! Zooksge ja laske see alla! Ma hüppan wette, kui jeda tarwis tuleb.

Wahke ajal oli ka Stephens jenna ruttanud. Sherlock Holmes käskis teda kirmega ust maha liiua. Siis oli ta juba paadis, mis ühe jekundiga alla lastud jai. Kaks meest hüppasivad ka sisse ja sõiduriist lendas jennapoole laewa külge, kuhu trepp wannituaft wälja wiis.

Wannitua treppi uks oli lahti ja jeal ei olnud enam ledagi.

„Teda ei ole jeal!“ hüüdis üks madrustest.“

„Soo, kas arwate, et ta ka nüüd weel nägemataks wõib jääda? Ma ütlen teile, ta on wette hüppanud ja ujub nüüd wee all laewast eemale.“

Araneetus! Siis wõib ta ööpimeduses ära pääseda.“

„Seeford mitte,“ hüüdis Sherlock Holmes wihajelt naerdes.

Kohe wiskas ta kuue seljast, jaapad jalast ja hüppas üle ääre merde.

Suure elektri laterna walgujel, mis laewa külje peal põles, pani ta wee all liikumat teha tähele.

Paat järgnes temale jalg jalalt.

Häkitjelt laskis Sherlock Holmes ennast wee alla. Paresmas käes wälkus tal põue oda.

Laened keesivad üles. — Minult mõni jekund läks mööda, jeal tõusis jalapoletjeiniku pea uuesti wee pinnale.

„Sellest on küllalt,“ ütles ta. „Midade mind paati ja andke pootshaaf jia. — Meie wõime teda wälja tõmmata.“

Pikk pootshaaf jai jügarawasse lastud ja mõne katje jarele hakkas ta finni. — Jim Pearson, werine ja jõuetu, tõmmati ülesje.

„Hurra!“ hüüdsiwad madrusted, jell ajal kui wõitja waijse, wõidurõõmsa naeratusjega paadis istus ja kohe jellepeale ülesje laewa peale ronis, nagu ei oleks midagi ijeäralikku jündinud.

Täieline rahulolemine paistis tema filmist, ja kui Stephens tema kätt jurus, raputas ta jeda tugewasti.

„Nüüd pange see närukael woodisje!“ kamandas ta. „Ma waatan ta haawa järele. „Kui ta jarmaw on, ei tähenda jee ka midagi.“

Põle ta aga mitte kardetaw, siis peame meie walwel olema, et ta jälle uuesti putku ei pane.“

„Kas meie ei peaks teda mitte parem maale wiima,

herra Holmes? Sõiduriist näitab täis jaladusliigi aukusi olema, milledest keegi midagi ei tea."

"Selles on teil õigus, Stephens, jee on pagana wiguritega laew. Siisgi jätame meie kelmi parem homme homikuni siia. Et ta jelle aja jees ära ei jookse, jelle eest wastutan mina ije."

Pearson wiidi jellesse kajutisje, mis enne Margarete päralt oli, ja kust tõesti mingit jala wäljakäiku ei leitud.

Sherlock Holmes wõttis kõige pealt märjad riided oma hoole alla, niijama ka ühe ijeäralise wäljanagemisega weikeje wõtme, mida Pearson palja rinna peal kandis.

Stephens astus tema juurde.

"Wahetage ennem ije õni riideid, herra Holmes. Selle wõrutaelaga jaan ma üksi walmis. See ei ole esimine kord, et ma inimese ülesje äratan, kes liiga palju wett rüüpanud on."

Sherlock Holmes wiskas ruttu riided seljast, pani teised jelga ja otjis siis kõige pealt Pearsoni weest tilkuwa kirjatasku siju läbi.

Seal oliwad panga piletide ja wäärt paberite kõrwal weel faks ülestähendust, mis teda elawalt huwitasiwad.

Üks oli kellegi Smithi adres Dieppest. Selle all oli Pearsoni käega kirjutatud:

Sada naela sõidu jäöks Margaretega.

Teine oli George Whittleri käega kirjutatud.

Waewalt oli ta need read üle silmanud, kui ta ülesje hüppas ja jälle edasi ruttas.

Ta palged oliwad kahwatanud, tema silmad hiilgasiwad ja ta alatine külmawereline rahu oli jeeford kadunud, nii et ta käed, mis tööriistu otjisiwad, kangesti wärijesiwad.

Read, mis teda nii wäga ülesje äritasiwad, oliwad iärgmiied:

"Sisemisesje kiiliruumi, teraskambrisje, mis õhukindlalt kiini on ja õlitonnis seisab, wõib ainult läbi esimise kambri peaseda."

See oli koht, mis jalapolitseinikule jaladuseks oli jäänud.

Esimene kamber, jee oli kahtlemata jee ruum, millesje ta enne jeda siise murdis ja kus Pearson ennast warjanud oli, peale jelle kui ta silmakirjats ühe ujumise wöö kõrwal oli toimetanud.

Wõti, mida Pearson oma rinna peal kandis oli nimelt

seejama, mille abil esiteks tonni ja sealt edasi õhu kindla ruumisje peasjeda wõis.

Uks ainufene mõte walitsjes Sherlock Holmesi peas: Kas ei wõinud Georg Whitler mõrtsjuka poolest ühesje nendest lambritest kinni pandud olla.

Kui see tõsi oli ja kui ruum wejinikkuga täidetud oli, siis oli ta muidugi animugi furnud.

Kui seal aga mingit gaasi ei olnud, siis wõis õnnetu laewa omanik ja ülesleidja weel elus olla, wõis ka weel peas-tetud jaada.

9. p e a t ü k k.

Surnust ülestõusmine.

Mürişedes kõlasjwad Sherlock Holmesi kirwe hoobid läbi aurulaewa.

Juba ennem purustatud eeskambri seinast lõhkus ta weel mõned plangud lahti; Inshener näitas tale jelle töö juures juure laternaga tuld.

Kui aul wähe lahedamaiks jai, paistis teine poolt seinast uks.

"Seejama peab ta olema. — Siia peab wõti passjima," pomises jalapolitjeiniik, tööriistu kõrwale wijates ja wõtit proowides.

Kui weike uks hingede peal liikus, paistis kitjas, juurtest tonni seintest piiratud, meetri pikkune käik. Siis tuli uus uks wastu.

Sherlock Holmesi jüda põşjus kõwasti. Ta katjus jedajama wõtit ja tahtis teda juba nagu kõlbmatad wäljatõmmata, katjus aga teda korraiks pahemale poole keerata.

See õnnestas — uks läks lahki ja laterna kiired tungjwad ruumi.

Seal lamas üşna wastu uş eluta ja täieste surnn jarnane — George Whittler.

"Suur Jumal!" hüüdis inshener lähemale astudes, misjjugune alatus on siin korda jaadetud! Ta on jurnud!"

Sherlock Holmes ei laujunud jõnagi.

Tema märguandmise peale pani teine laterna kõrwale ja aitas rasket noort keha ülestõsta.

Wähe gaasi wingu tungis kambriist wälja ja taistatas praegugi weel meeste hingamist. Nähtawasti ei olnud gaasi, ruumi täiesti täitmiseks küllalt, ehk jälle oli kuskilt rikkunud kohast wärsket õhku jisse peajenud.

„Lae peale!“ käskis Sherlock Holmes. „Meie peame teda katsuma wärskte õhu käes uuesti elusse äratada.“

Da ise lootis jeda waewalt küll, jest George nägi õige lootujeta olekus wälja. See oli aga jälle Stephens kes siia jõudes, koha seletas:

„Zumala eest, ta ei ole jurnud!“

„Kust teie jeda teate Stephens? Ma olen palju enam jurnuid näinud, kui teie ja mulle näitab, et siin õige wähe lootust on.“

Wana meremees nikutas peaga, nagu tahaks ta ütelda, et ta jeda paremini teab. Siis algas ta elulekutsumise katselega, peale mida ta arsti ojawujega toimetas.

Pearsoni juurde oli keegi teine mees wahti jäänud. Weike laewa poisj saadeti paadiga maale arsti abi tooma.

Stephens õõrus, tõstis käed ülesse, jeadis wahest eluta keha pea peale piusti, walas tale mõned tilgad wiina juhu. Sherlock Holmes aitas teda jelle juures ja ootas põnewujega katsete järelduft. Enam kui pool tundi läks mööda, kuni õnnetu liikmetesse jälle elu tagasi tuli.

„Küid pauge ta woodisse!“ käskis Sherlock Holmes, kes nii kergesti õrnadele liigutustele maad ei annud. „Dal on muidugi ka weel arsti abi waja, aga kuni jee tuleb peame meie efekirjutustest kinni pidama.“

Küllalt jõe aje, weikejed õjad alkoholi ja kange nuujutamise joola jisse hingamine, mida tal nina all hoiti, tõiwad ta lõpuks meelemärtujele, ja Whittler löi silmad lahti.

„Duhat ja tuline!“ ütles ta üsna pikkamisi ja imestades.

Sherlock Holmes naeris kõwasti.

„Tubli, teie olete siis jälle täie mõistujse juures! Teie wõite jälle kiruda —“

„Herra Holmes,“ rääkis George edasi, nagu tuleks tale midagi tähtjat meelde. „Teie olete ju ometi herra Holmes?“

„Jah, kahltemata olen ma jee. Mida teie siis jooiwite?“

„Kus on kelni, Pearson?“

„Urge tema peale mõtelge. Da on tubli wahi all ja ei peaje põgenema, Kas ma tohin teile midagi kojutawat tuua?“

"Jah, mul on tõesti nälg. — Aga kuidas see võimalik on, et ma elan?"

"Noh, see on ju üsna loomulik. Ma awasin kambri, seal oli küll natuke paha gaasi, aga mitte niipalju, et teid lämmatada oleks juutnud.

Georg tuletas meelde.

"Teda ei olnud esiteks põrmugi seal sees," rääkis ta. Ma olin — ma tahtsin — taewas, kuidas see ometi oli?"

"Ärge rääkige mitte nii palju, herra Whittler, teie olete nõrk ja peaksite esiteks midagi sööma. Dotage üks filmapilt."

Ta ruttas kööki ja tuli sealt warsti peekriga tagasi, millesse ta kaks muna juhkruuga ja punase weiniga jeganud oli.

George jäi jelle sõnakumulelikult ära ja tundis ennast kohe tugewama olema.

See napp wähe ulesse awitades „küsis ta selgema häälega kui enne.

"Kui kaua olin ma jelles haugus?"

"Üleilajest pealelõunast saadik, herra Whittler. Teie olite mijs Margaretega lõbusõidule läinud, mis aga nii kurwalt lõppes —"

"Margaret?" jegas teda George, "kas ta siin on?"

"Ei," wastas Sherlock Holmes kõrwale puigeldes, "laewa peal ei ole ta muidugi mitte. Peale teie ärakadumist tuli ta maale tagasi. Pearson oli kõik nii jisse jeadnud, et teie kadumist õnnetuks juhtumiseks wõis pidada. Miks läksite teie nii jügawale alla laewa ruumi?"

"Sellepärast, et mulle seal kõik korras ei näitanud olema. Nähtawasti oli Pearson ise gaasi apparadi ära rikkunud, jess tajane wilistamine ja kohinemine näitajiwad mulle otse kohe õhukindlast kambriist tulema.

Kui ma üsna all olin, tuli ta mulle järele. — Mul oli harilikult wõti kaasas — ja kui ta mind teraskambriisse jissewaatama nägi, andis ta mulle hoobi, nii et ma jisse lendasin ja lõi ufse minu järele kinni."

"Äraneetud kelm!"

"Tõesti juur kelm! Ta on mulle palju tänu wõlgu. — Oma tänu näitas ta aga jellega et mind ära tappa tahtis. Ma tagusin muidugi wastu ust, karjusin, trampisin wihajelt — aga ma teadsin ju wäga hästi, et keegi mind kuulda ei wõinud. Sellest raudkambriist ei tungi ükski hääl wälja — ma oleks pidanud nälg ja jurema, kui ma mitte gaasist lämmastatud ei oleks jaanud."

„Aga kuidas jee siis tuli, et ta kuritegu ainult teha kat-
jus? Ei olnud wist küllalt gaasi käepärast?“

„Ma ei tea mitte. Mulle näitab, et gaasi valmistaja
apparat rikkis oli, jest ma ei tunnud kuu, kuu aega mingit
paha lõhna. Käega katsusin ma uuri numbrilauda ja selle
läbi wõisin ma umbes arvata, et efinene päew möödas oli.
— Siis tungis torudest natuke gaasi jisse, aga see ei tähen-
danud midagi. Pealegi olin ma jël ajal pool mõistujeta. —
Tõde poolest, ma usun, et midagi hirmjamat ilmas olla ei wõi,
kui elusalt maha maetud olla!“

„Teie waenese! See pidi küll kole piin olema, mida teie
kannatasite. Misjuguine kirkja metsaline ei ole wähest ini-
mene! Bearjon saab loodetawasti eluks ajaks wangihoonesse
mõistetud, mida ta ka tõesti ärateeninud on.“

„Ma ei mõista jugugi, miks pärast ta jeda tegi? Tahtis
ta mind tõesti ainult rööwida? Et ta minu waranduse üle
kade oli, jeda teadsin ma juba ammuigi, ei pööranud aga selle
peale juurt täheleponemist!“

„Ei jee ei olnud mitte ainult rahaahnus, ehk jee küll
kõige mõjuwam põhjus oli. Wiis Black on wist küll tõfine,
kuigi ilmajüüta põhjus kuritööle olnud. — Ma panin juba
eimesel päewal tähele, kui wäga himulikult ta tema peale
waatas.“

„Tõde poolest, nii näitas jee tihti ka minule. Aga Mar-
garet oli ju ometi nii tagasihiruw tema wastu, kuda wõis ta
siis midagi tema poolt loota.“

„Ta lootis siiski. Mina astusin aga parajal ajal wa-
hele ja jegasin tema plaanide teuks tegemist. Siin, näituseks
on juba juur jägu sellest rahast, mis ta teilt rööwinud on.“

Selle juures pani Sherlock Holmes pangapiletid ja wäärt-
paberid laua peale. Aga George liikkas need kannatamata
liigutusega eemale.

„Jätke ometi jee õnnetu raha. — Ma tahaksin heamee-
lega teada, mis Margaret teeb? Ta pidi wist küll wäga ehma-
tanud olema.“

„Waene neiu oli ennem jurnud, kui elus, kui teie jäl-
jeta ära kadusite. Ma kardan, et ta juures kurbtuses teie pä-
rast, midagi ettewaatamatust tegi — nimelt on ta eilsest peale
lõunast jaadik kadunud,

Nii ettewaatlikult ja pikameisi kui Sherlock Holmes jeda
ka teatas, mõjus jee siiski nagu elektri löök George peale.

Ta hüppas ülesse, kahmas oma riiete järele ja oles

peaegu wäljaruttanud, kui teda jalapolitseinik mitte tagasi padjadesse jurunud ja maanitsewalt rääkinud ei oleks:

„Pidage, pidage, mitte nii järelmõtlemata teha! kui teie nüüd ärajooksete, langete mõne minuti pärast uuesti jõuetu olekusse. Olge mureta herra, Daneshore on juba kõik rattad käima pannud. Politsei on tööl ja ma loodan et minu kaastegemisel Margarete jäljed warsti ülesleitakse.

George ohkas. Ta langes jälle üsna jõuetult padjadesse ja tundis isegi, et ta ilma tarwilise kosutujeta midagi ette wõtta ei juuda. Sel filmapilgul tuli kutsutud tohter.

Georgi arstlik läbikatsumine ei tuurimud kaua. Ta oli ainult ebmatuhest ja jurmahirmuist wapustatud ja armas, et rahu kurgil ilusas maanurgas oleks kõige parem arsti rohi.

Palju kauem pidi aga arst ifka weel mõistujeta olewa Pearsoni kallal töötama.

Haaw oli jüganu aga mitte elufardetan, jest põneoda oli aiuult peymesje lihasje tunginud.

Kaua kestaw mõistujeta ole! ei olnud igal juhtumisel mitte joowitaw,

Wõib olla, et ta peaaju palawiku jaab,“ ütles lõpputs arst. „Kõige parem on, kui haige hospitalisje wiidud jaab.

Sherlock Holmes näitas Pearsoni kinniwõtmise käju arstile ette.

„Kui jee tõesti nii peab olema,“ ütles ta, „jiis nõuan ma, et haige wangide-haigemajasje wiia!je. Wabas haigemajas jaab jee mees õnnetujeks. — Ta põgeneb kohe ära ja jaadab uue kuritöö lorda.

„Araputtlamine ei jaaks tal küll kerge olema“, naeris arst, „ta on raskesti haige.“

„Eh! teeb ta jeda filmakirjaks,“ lijas jalapolitseinik külmawereliselt juurde. „Ma usun peaegu wiimast, jest tema haaw ei wõi niijugusid krampijid kaaja tuua, ta teeb wigurid, et niimoodi haigemajasje peajeda.“

Arst raputas pead.

„Ta ei wõiks oma näufarwa ega ka palawikku järele teha. Mõlemad on muret äratawad. Ma pean jelle eest hoolt, et ta ööd kui päewad kõwasti wahitud jaab. Wangide haigemaja meil jün ei ole.

„Hea küll; ma ei wõi teid takistada, aga ma olen teid hoiatanud. Dodake — teie ei pruugi jälle paadiga maale minna, ma lajen parem laewa jilda jõita.

Stephens juhtis laewa weikeje silla juurde. Rõwasti teki sisse mäsitud kanti Pearson haigeraami peal ära.

Selle peale ootas Sherlock Holmesi uus tegewus. Ta pidi Margaret Blacki üles otsima ja nii pea kui wõimalik, siia tooma, sest George Whittler wõis oma armjama pärast mures olles weel haigemais jääda.

---

10. peatükk.

Harry Taxon awitab.

Sherlock Holmes oli kõige pealt Pearsoni taskust leitud adressi järele herra Smithi ülesje otsinud; seal kuulis ta aga, et see herra mõneks päewaks ära reisinud on.

Ruhu? — Ja, jeda ei tea meie, oli tale majast, kus see auumees elas, wastatud. Wõib olla, et ta Londonisse sõitis.

Aha! mõtles jalapolitseinik, nagu näha, ei ole Smith oma jälgi mitte küllalt hästi ärahäwitunud. Sest, kui ta ülepea laewaga väljasõitis, siis toon ma ta juba päewawalgele.

See ei olnudgi nii raske.

Sadamast kuulas ta järele, misjugune laew eila õhtu Dieppest välja sõitis. See oli „Condor“, mille reisijate nimekirja ta ka waatas.

Sherlock Holmes leidis küll sealt Smithi nime, aga miis Blacki oma ei olnud.

Need on kahtlased teated! mõtles ta. Smith on ju väga laialdane nimi; ma pean waatama ehk jaan, mõne pakifandja käest paremaid teateid.

Ta leidis warsti ühe otsitawatelt. See oli hallihabemega hiiglane, nimega Colin, jelle kutsus ta oma juurde ja päris järele.

„Noor, ilus naisterahwas?“ arwas pakifandja järele mõteldes. „Ja, herra, see on kõik maitseasi. Ütelge parem, mis tal seljas oli, siis wõin ma ehk ennemalt wastust anda.

Ta oli mustas riietes, peale jelle oliwad tal juured mustad filmad ja pidi väga kurb välja nägema. Ta oli ühe herra jeltiis, kes ennast Smithiks nimetas.

Pidage, pidage, herra, ma ujun, et ma jeda noort naisterahwast nägin. — Nimelt eila õhtul seisis jarnane paar laua aega silla peal. Näitas, nagu ei oleks naisterahwal juurt

tahtmist laewa peale minna, aga herra käis tungiwalt peale ja wiimajel filmapilgul enne laewa ärajõitu läks neiu temaga „Condori“ peale. Kogemata juhtus in ma ka nägema, et nad seal poolt sadama äärest siia tuliwad.

Tubli jootraha libises nende teadete eest wanamehe pi-huise ja Sherlock Holmes ruttas otsekohe telegraphi konto-risje, kus ta telegrammi Harry Taroni nime peale ära andis.

Ühes sellega jaotis ta ka Brightonis sadama politseile teate. Ta palus sealset politseid Smithi ja miss Blacki „Con-dori“ pealt mitte filmist lasta ja igal juhtumisel teatada, kuhu nad peatama „ewad. — — —

Harry Taron istus parajasti lahtise akna juures ja waa-tas sinisesse taewasse, kui talle korraga telegramm toodi.

„Meistri käest,“ pomises ta telegrammi lahti kiskudes, „mida peaks ta tahtma?“

Telegramm oli piff ja täielik. Temas seisis:

„Sõida kohe Brightonis sadamasse. Sinna sõidab
„wara hommikul aurulaew „Condor“ sisse. Miss Mar-garet Black on ta peal. Teda jaadab keegi Smith. Ni-metab end arwatawasti teisi. Wabasta miss Black po-litsei abiga ja too ta esimese laewaga Brightonist siia
„tagasi. Ütle temale, George on elus ja wotab teda.
„Kui tarwis tuleb, lasse Smith maha. Sh. H. 789.“

Harry hüppas püsti ja waatas sõiduplaani. Pagana wähe aega!“ ümises ta. Aga ma teen mis minu wõimuses seisab. Unnaks olin ma „Walguise“ ärajõidu ajal sadamas ja nägin laewa peal ilusat naisterahwast herradega istumas. Nii on mull ometi aimdus, kuida ta wälja näeb.

Mõne filmapilgu järel oli Harry Taron juba rongi peal.

Lühikest sõidu aega Brightonis tarwitas ta järelemõtlemiseks, mida moodi kõige parem oleks otsitawat neidu ülesleida.

Sealjuures imestas ta ainult, miks Sherlock Holmes ise jeda asja ei toimetanud, nähtawasti oli temal Deppes veel muud tegemist.

Harry arwamine oli õige.

Kui Sherlock Holmesi abiline Brightonis jõudis ja sadamasse ruttas, nägi ta omaks kurwastujeks et „Condor“ juba tükki aja eest kohale oli jõudnud ja edasiõiduks Southamptonis ettemalmistas.

Ta jooksis laewa peale ja küsis kapteni käest otsitawate järele.

„Ah, teie arwate jeda nõdrameelelist! Kus mina jeda

tean, kuhu ta jäänud on. Ma olin rõõmus kui taft lahti jain, jee ei ole kellegi lõbu haige peadega inimesi laewas pidada," wastas küsitaw.

"Rõrgameelseid inimesi? Siis ei tea teie midagi. Miis Black on lihtsalt ära warastatud. Sherlock Holmes, kellest teie ehk kuulnud olete, jaotis mind siia waest neidu peastma."

Sõnalaujumata waatles teda kapten. Asi oli tale põrgupiinlik; aga kuidas wõis ta jeda ette aimata.

"Seda ei wõinud mina mitte teada," urijes ta, "oleks ma jeda wähe ennemalt aimanud. Nüüd ei jae mull aga muud üle, kui teile head õnne tagaajamiseks joowida.

Harry lahkus õlasid lehitates kaptenist.

Wähemalt teadis ta nüüd, et Margaret tõesti wäljajõitunud oli. Las kis ta aga ennaft heatahtlielt weel edasi wedada?

"Wabasta teda politsei abiga," oli meister telegrapherimud. Sellest oli siis ka arwatawasti politseile teatatud.

Harry Taxon ruttas lähemasje politsei jäuskonnda ja päris järele. Wastujeks jai ta:

"Meie jaine Sherlock Holmesi teatuse õigel ajal kätte; ootajime laewa ja nägime miis Blacki üksi wälja astuma, herra Smith järgnes temale tüki maa tagast. Miis Black läks koke raudtee jaama ja wõttis sõidupileti Londonisje. Smith niisama ja mõlemad sõitsiwad ära."

Pahameelega waatles Harry meest.

"Ja jeda olete teie rahulikult jündida lastnud, Teie ei ole kedagi kaasa jaatnud, kes neid filmas peaks?" küsis ta imestades.

Ametnik tundis end haawatud olewat.

"Kui herra Holmes jeda nõudnud oleks, oleks jee ka jündinud. Ta nõudis aga ainult, et meie teatama pidime kuhu jee paar jäeb ja jeda oleme meie teinud."

"Teil on õigus," sõnas Harry Taxon pilkawalt. Ära minnes jünas ta oma ette pahajelt.

"See on hirmus!" ütles ta wassali ruttates. "Kes wõib jeda wõimalikult pidada et politseiametnik nii tola wõib olla. Arwatawasti sõitsiwad nad minust mööda, kui ma Londonist siia ruttasin.

Londonis, kuidas pidi ta Londonis otfitawaid leidma? See oli niisama hea kui heinatuhja jeeft erne iwa ülesje otfida.

Ta pidi aga jeda katsuma.

Häkitsejelt jai Harry omas mõttes peatama.

See oli tõenäitlik, et rõõwia oma wangi hullumajasje

katsub wiia ja nimelt mõnesse era ajutusesse, milledega London nii rikkalikult üle küllatud oli.

Londonisse jõudes läks Harry ühe tuttawa närviarsti Dr. Browni juurde ja jutustas jellele oma ülesande ära.

„Palun nimetage mulle mõnda era hullumaja, „ütles ta lõppeks, „kust ma järele võiksin küsida.

„Noormees,“ naeris arst, „teil näib muinasjutuline õnn olema. Praegu tahan ma Richmondi jõita, kus terwelt kuus jarnast ajutust on. Tulge kaasa, see ei olegi nii võimata, otstawat üles leida.

Arsti automobil seisis ukse ees, nad astusivad sisse ja kuhjedes läks jõit edasi. —

Sellajal oli noor neiu juures mures.

Margaret oli jedeli, mis Smith kajutisse laua peale jättis, läbi lügenud ja temast dieti aru saanud.

Ta oli aga loonu poolest külma wereline ja järele mõtleja.

Baewalt oli tale selgeks jaanud, et ta praegusel filmamapilgul täiesti jelle inimese võimu all oli, kui ta juba otjustas praegust filmapilku võimalikult kajulikumalt tarvitada.

Kätt taskusse pistes tõmbas ta jaalt raha koti välja, jelles oli ainult peenet raha natuke.

Daneshore losjüst äraminnes ei olnud tal mõttes ifegi kuni Dieppeni minna. Ta kandis alati ainult weikest summat waeste ja wigaste jaoks kaajas.

Nii oli tal nüüd võimata oma käe peal midagi ette võtta. Ja see ei lähe ka, et võeraste inimeste abi peale loota. See on ju ka täitsa võimata, nii kaua kui teda nõrgameeljeks peetakse.

See tähendas, et ta pidi Smithi kawalusega üle lööma Tema ilujad huuled olivad kõvasti kokku pigistatud, kui ta jellele otjusele tuli ja nüüd mõtles ta, kuida jeda kõige parem korga jaata.

Kui järgmisel homikul õige wara, wähe aga enne laewa Brightonii jõudmist, keegi ukse peale klopsis, hüüdis ta rahulise häälega:

„Sisje!“

Smith kes ukse kuulmataalt lahti oli keeranud, seisis tema ees.

„Meie oleme Brightonis,“ ütles ta alandliku aga wastumeelt naeruga.

„Mida teie soovite? Kas lubate koge Londoni jõita?“

„Mis otstarbekas, mis Blac?“

„Teie teate, et ma aurulaewa „Walgus“ näha tahan —“

„Aurulaewa — armas Jumal, mis Blac, kas teie ei märkanud, et kõik mis ma teile rääkisin, ainult kõrwale puiklemine oli?“

„Wale, tahtsite teie ütelda,“ peatas teda Margaret. „Teie olete Pearsoni palgaline, kes mind oma wõimusesse tahab jaada. Miks ei olnud tal julgust mulle jeda esiteks kohe ütelda?“

Smith waatas inestades neiu otja.

Miks? Ja — ma usun — ta arwab, teie põlgate teda.“

Selleks ei ole ma temale mingit põhjust annud. Ma tahan teile weel rohkem ütelda, null ei ole tungiwamat soowi, kui herra Pearsoniga nii ruttu kui wõimalik rääkida.“

„Kas teie jeda tõsiselt ütlesite?“

„Muidugi tõsiselt! Ma olen igal juhtumisel kõige õõ selle kallal pead murdnud, mis teda jarnast romantikalist ja minule õige wastumeelt kometit nängima sundis. — On ta jellepärast nii wihane, et ma Georg Whittleri järel leinan?“

„Seda ei usu ma mitte. — Et teie aga nii mõistlikult räägite, siis wõin ma teile ütelda, et ma ainult kartuse pärast tema poole hoian. Ta ei pörka mingi tes eest tagasi ja jellepärast andis ta mulle käsu, teid Brightonis tuua. Ta tahab Londonist raudteega siia sõita ja ma pean teiega siin ühes wõerastemajas teda ootama.“

„Wõerastemajas?“ hüüdis Margaret pillawalt. „Miks teie jälle waletate? Hullumajasse, tahtsite ütelda! Mitte asjata ei ole teie mind laewa peal nõrganteeliseks pidanud. — Muid on aga küllalt, ma ei lasse jeda edaspidi enam juindida et teie mind jälle hulluks tempeldate. Ma olen walmis Pearsoniga kokku jaama, aga mitte siin Brightonis, jee on minu tingimine.“

„Kus siis? Herra Pearson sõidab ju ometi siia.“

„Waatge kohe järele, kas ta juba siin on. Ehk ootate teie wastasel korral tema poolt teateid?“

„Ta telegraphwerib mulle, kui ta mõnel ijeäralikul juhtumisel tulla ei jaa. Kui mingid telegrammi ei ole —“

„Siis on ta ije siin. Kui need mõlemad aga puuduwad, siis on tõesti midagi ettenägemata lugu juhtunud ja meil ei jae muud midagi üle, kui Londoni jadamas aurulaewa ülesse otjida.“

Tahes ehk tahtmata pidi Smith Margarete väga järjekindlaid arutusi tähele panema.

Nii jündis siis, et see harudlane paar tõesti jeltjis Londonisse sõitis.

Margaretel ei olnud enam ihilingitgi taskus, jellepärast püüdisgi ta Londonisse jaada. Seal lootis ta ennast juba edasi aidata.—

Woorimehele, kelle sõiduriista peale nad istusiwad, hüüdis Smith waljusti ja jelgelt:

„Sadamasje!“

Margarete tundis Londoni wähe ja ei pannud tähele et woorimees jadama asemel koguni teijele poole sõitis.

Ta ei teadnud ka jeda, et Smith woorimehele sõiduraha ettemakstes jellega ühes temale ka ühe jedeli ära andis, mille peale kirjutatud oli:

„See naisterahwas minu jeltjis on nõrgameelne. Sõitke kobe Richmodi Dr. Walteri ajutuse taguniise jiskikäigu ette ja tehke, nagu oleks teil ratas wõi midagi muud sõiduriista juures katti läinud. Teie jaate weel kahetsejõe sõiduraha.“

Kaua kestis sõit ja Margaret kuulis oma küsimise peale, et jadam otsekohe teine pool hiigla linna otjas on, nii et jenna sõiduks palju aega ära kulub.

Järsku tõuke peale jäi wanter korraga jeisma.

Woorimees ronis pufist maha ja jeletas kahetsejedes, et ta edasi sõita ei wõi, jelt wedru on katti läinud.

„Kui paha!“ hüüdis Smith. „Kus meie oleme mees? Näitab nagu oleks see siin üks wõerastemaja. Wõib olla et meie siit teise sõiduriista jaame?“

Margaret oli wälja astunud ja järgnes pikkamisi Smithile, kes pargi wärawa juures kõlistas ja nüüd juure halli maja poole läks.

Nad jõudsiwad suurde jaali.

Smith ruttas uksehoidja juure, kellele ta mõned sõnad sõjistas, mille peale üks taja lukku keerati.

Mõne minuti pärast ilmus keegi herra, kes ennast kui wõerastemaja omanikku esiteles.

Natukesse aega hiljem leidis Margaret ennast ühest toast, mis midagi muud ei olnud kui — trellidega kamber waimuhaigete jänks.

„Mäete nüüd,“ rääkis Dr. Brown Harry Taronile, „ma ei pidanudgi jeda, mis teie mulle jutustasite, nii išeäralikuks.“

Hullumaja on tihti pelgupaigaks. — Aga ainult mitte nende süüta inimestele, keda kuri tahtlise otstarbega jenna paigutatakse.

Möödaläinud nädalal, näituseks, lastis ennaft üks noor naisterahwas närvihaige majasje wiia, ilma et ta tõsiselt haige oleks olnud. — Ta tahtis ainult oma jugulaste pealekäämistest eest peajeda, kes teda wastumeelsele mehele minna sundiswad!

Aga meie oleme juba esimehe ajutujeni jõudnud. Tulge ühes, ma sean teid kui oma abilist ette."

Harry Taxon kirus pikaldast ja põhjalikku järeelwaatust, sest juba esimese wiie minuti jooksul teadis Harry, et ühtgi uut "elanikku" juurde tulnud ei ole.

Lõppuks, pikka, Harryle kaduma läinud tunni järele, jõideti edasi.

Teine maja, milles arst peatas, oli nimelt see ajutus millesse tund waremalt Margaret nii kawalasti sisse meelitati.

Dr. Brown lastis omale haigete nimekirja anda ja pani oma abilisele waikides wiimase numbri ette.

"Miss Black. Täna sisse tulnud. Tagaajamise hullustus. Peaasjalikult: aurulaew, mida ta ülesotjina peab, sest tema George on selle peal, elawalt wõi jurult, jeda ta ei tea. Toodud baron Watringhalli läbi. Ülespidamise raha nädali jäuks ettemaksetud."

"Nii!" hüüdis Dr. Brown, haigemaja juhataja poole pöörates. "Seda uut haiget tahame meie näha, herra amewend!"

"Ma ei joo wiiks jeda mitte heameelega. — Naisterahwas pidada väga kergesti frampidesse langema."

"Just nimelt jellepärast," nõudis Dr. Brown. "See on juhtumine, mis mind iseäranis huwitab. — Palun wiige mind tema juurde."

Ajutuje omanik, kes ei aimanud, et ta kawala plaani ohwriks oli langenud, kehitas wähe olasid, kirus südames jeda igameest järeelwaatust, millest peale tüli ühtegi kaju ei olnud ja juhatas herrad tuppä, kus Margaret pijaraid walades istus.

Meeste sisse astumisel tõusis ta ülesse ja waatas küsiwalt nende otja.

"Miss Black!" hüüdis Harry Taxon nooruse ägedusega, "misjuguone õnn mull on, teid näha!"

"Teie tunnete mind, mu herra? Teie ei pea mind mitte nõrgameeleliseks?" küsis see ruttu omalt poolt.

"Jumala eest, mitte, miss Black! Mina olen herra Sherlock Holmeje abiline — "

Ta ei saanud edasi rääkida, jest Margaret, kellele see sõnum nii ootamatalt tuli, oleks talle peaaegu ümber kaela hakkanud.

Tema hoidis Harry mõlematest kätest kinni ja tõmbas teda ühe poole.

"D, kui teie herra Holmeje sõber olete, siis ütlege mulle kohe, mis sündinud on? Mis sõnumeid teie toote?"

"Häid sõnumeid!" hüüdis Harry, "siin lugege seda telegrammi! Seda kuulatiwad: arst sõbraliku, aga ajutuse omanik täiesti kohkunud näuga pealt.

Ta ulatas telegrammi Margarete kätte, mida see jäändawate filmadega luges.

Kui ta luges, et Georg Whittler weel elus on, kirjutas ta rõõmu pärast ja wankus jalgadel, nagu kautaks ta mõistuse.

"Helde Jumal!" hüüdis ta, "ma ei mõista siit muud midagi, kui ainult seda, et George elab. — Nuttu, nuttu, laske mind tema juurde minna.

"Minu automobil seisab ühe ees," jegas herra Brown ennaft jutusse. "Ma sõidutan teid kohe raudtee jaama, nii et teie esimese sõiduga Brightoni ja sealt edasi Dieppesse reisisid wõite.

Teie, herra ametiwend, wõtke sellest juhtumijest õpetust, et haigete wastuwõtmijsega ettewaatlikum peab olema. Nimelt ka siis, kui terve nädala ülespidamise raha ettemaksetud saab. Palun, pidage seda meeles."

Margaret jaadeti sõiduriista juurde ja nüüd, kui ta ennaft julge tundis olema, walas ta ojadena pijaraid.

"George elab! George elab!"

See oli kõik mida ta ütelda juutis. Selle teadmise juures unustas ta kõik piinad ja waewad ja walu pijarad, mille all ta weel eila kannatanud oli.

11. peatükk.

Lõpp hea, kõik hea.

Daneshore lossi oli elu jälle tagasi tulnud.

Dungiwalt nõudis Daneshore, et George Whittler oma ta-juti toa wastu ümberwahetaks, mis lossis tema jäüks lorda seatud oli. Ka Sherlock Holmes rõõmustas jarnase ümberkolimise üle.

Mandliku sõnakuulimijega täitis George kõik Holmeji juhatused ja wastas iga jelle ettepaneku peale jaatawalt.

Oleks ma teid kuulda võtnud, armas jõber," ohkas ta, "jiis oleks mulle need koledad päevad nägemataks jäänud. Ja Margaret ei oleks ka ära kadunud —"

"Margarete pärast olge täiesti mureta!" naeris Sherlock Holmes. "Ma mõtlen, kui meil lorda läks teid jurma kündest peasta, siis ei ole ka see ülesanne võimata, mis Blacki jälle jüa tuua. Kui ma täna õhtuks veel mingid rahustavaid teateid oma abilise käest ei saa, siis lähen ma jälle ise teele."

"Ja herra Pearson!" hüüdis Daneshore waele, kes Whittleri haigewoodi kõrwal istus ja teda hoolitsewa õrnusega pöetas, "kas peate teie jeda võimalikuks, et ta haigemajas tõesti kindlas kohas on?"

"Koguni selle wastu!" hüüdis jalapolitseinik. "Miksuks kui see angerja farnane libe wõrukael surunud ei ole, wõi lukude ja riivide taga ei istu, kardan ma iga filmapill tema ärajooksmist."

Oli, nagu tahaks saatus Sherlock Holmesi jõnu tõendada.

Waewalt oli ta jeda ütelnud, kui käfjalg hingetult losfi jõudis, ja herra Holmesiga rääkida jõowis. Ta tuli haigemajast ja teatas:

"Herra, see haige, mis meile täna hommiku wara toodi, ja juures palawikus oli, on ärapõgenenud."

"Ära põgenenud? Mida teie sellega ütelda tahate? Kas ei tähenda see tõiste jõnadega, et ta ilma wahita jäeti, ehk ma küll kõwasti keelasin, teda mitte üheksgi minutiks üksi jätta!"

"Seda ei ole ka jõundinud, herra Holmes. Meie kõige parem haigetallitaja istus tema woodi juures, peale jeda kui haaw uuesti kinni oli seotud ja haige wähe rahulijemalt hingama hakkas.

Oli lõunane waheaeg. Arst läks wälja; kui ta tunni aja pärast tagasi tuli, lamas haigetallitaja, werine haaw otja ees, põrandal. Haige oli ära kõige riitega.

Sherlock Holmes wõttis kübara, toppis mõned hädasti tarwis minewad asjad tasku ja mõne minuti pärast istus ta jõiduriistas, mis teda mäest alla kandis,

"Kas meie haigemajasse jõidame?" küsis käfjalg, kes nüüd pükki oli roninud.

"Ei," wastas Holmes, "kutjar, jõitke kohe raudtee jaama. Kui ma mitte ei ekfi, ei katju see kawal rebane jeekford mitte wett mööda ära põgeneda."

Raudtee jaamas kuulis jalapolitseinik omaks rõõmuks, et kahe wiimase tunni jõokful ühtgi rongi ära jõitnud ei ole, ja niijamuti ka järgmistel kahel tunnil ühtegi ei jõida.

„Hiiva siis, jaamas ei ole teda mitte, vähemast praegu mitte. Nüüd püüame neid mitmejugušid jälgteesid filmas pidada, mis linnast välja wiivad.

See ei olnud nii väga raske, jest Dieppest välja wõis ainult kuue wärawa läbi peajeda.

Esimese wärawa juures küsis Sherlock Holmes mängivate laste käest, kas nad üht väga kahwatanud, haiget meest wäljaminema ei ole näinud. Lapsed piisuwad näpud juhu ja raputasiwad kõik üheskoos peadega.

Selle ajal kui Sherlock Holmes ise wärawast wärawani jõitis, oli ta tee peal terve karja jalapolitseinikusi jalule ajanud, nii ka mõned ratsajandarmid, kes risti ja põigiti põgenejat otšisiwad.

„Mii ei leia meie teda ülesse!“ mõtles jalapolitseinik, „jest jee mees on liiga kawal, et mõnel nii igapäewasel kombel põgeneda katsuks.“

Ta mõtles siia ja sinna. Iga wiguri, mis ta inglise kelmide juures tundma oli õppinud, lastis ta läbi peaaju lennata. Üksigi ei pashinud siia.

Kui ta aga ometi jadamas on? Meie peame kõik kauba-kuurid läbi otšima. Wahest ehk on ta jeal kuskil warjul.

See mõte oli aga niijama petlik kui kõik eelmised. Kauba-kuurid olid kõik luffus ja haigusest nõrgal mehel, oleks wõimata olnud nendesje fische peajeda.

„Politšei koerad!“ lendas korraga mõte läbi Sherlock Holmese pea. „Nende abi peale wõiks kõige enam loota.

Ta oli oma terawa ettenägemise läbi Pearsoni kaelarätku kaaja wõtnud.

Kiirelt jõitis ta politšeisje, teatas oma joowi politšei ülemale ja sai kohe mõned ametnikud hästi välja õpetatud koeraga kaaja.

Koer nuusutas rätikut ja algas jüditl otšimist.

Sherlock Holmes waatas kella.

Jaama peal wõis ta antud juhatusete peale kindel olla, niijamuti ka jadamas, kus juba kõigest teati. Nüüd jõitis ta rahulikult telegrafi jaama, et jeal Harry teatuste järele küsida.

Ta leidis neid kaks.

Esimene oli wara Britanist saadetud ja kõlas:

„Mõlemad juba Londonisje kadunud. Ma jõidan järele ja annan edaspidi teateid.

Teine telegramm tuli Londonist järgmise sifuga:

„Leitud! Terwe! Purjutame weel täna Brightonist wälja. Harry.“

„Wõidetud!“ pomises Sherlock Holmes oma ette. „Müüd on mulle Pearsoni saatus peaaegu üks kõik. Aga kui ma kelmi wõllasse wõiksin jaata, oleks jee mulle ometi ijaaralik rõõm.“

Ta ei teadnud praegusel filmapilgul midagi paremat teha, kui jälle lossi tagasi jõita ja Georgele rõõmsaid sõnumeid teatada.

Whittler magas, kui ta jenna jõudis.

Holmes ei tahtnud Georgi mitte äratada, ja teatas jellepärast ainult Daneshorele, et Margaret leitud on.

Selle juures tuli tale korraga uus mõte pähe.

„Kas ma wõin teie automobili saada?“ küüsis ta kõige juurema ägedusega. Wastuse asemel wajutas Daneshore elektri kella nupu, peale mis waukri kuuri wiis.

Mõne filmapilgu pärast kõlas õues jäme automobili tuututamine, mis juba ukse ees peatas.

„Kuhu teie tahate jõita? Kas ma ei wõiks jeda teada saada? hüüdis Daneshore uksest wälja tõttawa jalapolitseinikule järele.“

See aga raputas ainult pead, ja ruttas edasi.

Dal oli nagu alati, rewolwer kaajas ja ilma kusgil peatamata laskis ta kaubajaama jõita, mis reisirjate jaama kõrwal, seisis. Siin astus ta wälja ja kiskus automobili juhti oadada.

„Paganana päralt, mida ta siit otjib?“ mõtles automobili juht, kes niijama nagu kõik teised losji teenijad sündmustest midagi ei teadnud.

Sherlock Holmes hulkus üksi rööbaste wahel, tema eesmärgiks oliwad tühjad wagunid, mis siin ja seal laiali seisiwad.

„Ta on jia ennaft ära peitnud! Ekfirmata tundmus ütleb mulle jeda!“ mõtles jalapolitseinik. „Mii räbalas nagu ta on, hoiab ta ennaft jaama lähedusesse, et esimisel heal juh-tunnisel jänejena kaubawagunis ära jõita, kas wõi kuni lähema jaamani. kus ta jälle maha wõib tulla ja jala edasi rännata.“

Kuni pimeduseni hoiab ta ennaft muidugi siin warjul. Ma peakin wäga ekfinud olema, kui järsku tulnud aimdus, jige ei oleks.

Ta käis nii taja et waewalt jalaastumisi kuulda wõis.

Sellepeale waatamata, kostiwad nad jüisgi hirmust ja pahast jüidametunnistusest teritatud kõrwadesse.

Uhe teistest eemal olewa reisirjate waguni pingi all küü rutas jooffil.

Mitu tundi oli ta juba siin täielises vaikuses mööda jaatnud ja röömustas oma kindla peidupaiga üle, kui ta korraga ettevaatlikult lähenewaid jammusid kuulis.

Just see, et jammud nii ettevaatlikud oliwad, tegi temale asja selgeks.

„See ta on, jalapolitseinik!“ kirjistas ta ja tagus asjata wihas rusikaid. „Kui ta tuleb. — Ma olen ilma sõjariistata! — Ah, siin on midagi, see peab mind kaitsma!“

Waguni nurgas leidis ta, tont teab kellest jenna maha unustatud, wana roostetanud heina angu.

Ettevaatlikult tehti nüüd waguni uks lahti ja kellegi mehe kuju ilmus nähtawale.

Bearson tormas seljamal filmapilgul tema peale.

Sherlock Holmes jõudis hädawaewalt tagasi hüppata ja ukse kinni lüüa.

„Kõik mehed siia!“ hüüdis ta wäljas, nagu oleks tal mõni hull mehi kaasas olnud. „Kelm on siin sees. — Andke rauad siia!“

Dema kawalujel oli joowitaw tagajärg.

Bearson laskis ennaft petta; ta uskus, et lähemal filmapilgul tagaajajad siisje tungiwad ja jai aru et ta kadunud on.

„Kurat wõtku seda elu natukest, mis mull weel oa! kirjistas ta. „Ma olen kadunud, nüüd ei ole enam midagi teha!“

Wihase näoga kiskus ta jalataskust reoolwri wälja, mis oma wäheduse peale waatamata Holmesi sõjariistale jugugi järele ei annud.

Warsti kõlas teraw hääliline pauk. — raske kuffumine ja kõik oli wait.

Wahetajal oli Sherlock Holmes wäljas wile läbi inimeši jenna kütjunud.

Salapoletseinik astus nendega wagunisje Pörandal lamas Jim Bearson suremas.

Tjegi weel jurna teel wiskas ta wihase pilgu oma weriwaenlase peale, kes ta üle tumardas.

„So!“ sõnas Sherlock Holmes. „Nii olete weel wiimajel filmapilgul meie käest ära põgenenud, Bearson? Ma pean tunnistama, et teie ärajooksimises meister olete.“

„Meetud — jaadan!“ wastas kähijedes ja rägijedes Bearson, „jee on minu jüü, et — mina langesin — jina — ja pead minuga — pörgusse —“

„Tühi kõik!“ rääkis jalapoletseinik wähele „Hoidke jõimamine oma jooks, mees! Seeford on teie haam küll kõfine.“

Bearjon wiskles weel korra maas ja oli jurnud.

„Wõtke ja kandte ta wälja,“ kästis jalapoletseinit. Ma nuretjen jelle eest, et ta ära wiidud jaab.

Selle peale läks ta reisirijate jaama, kus hulk poletseinikkusid wahi peal olivad ja jeletas nendele ära, et Bearjon ennast maha lastis.

* * *

„Mijs Blac ja Harry Taron on praegu siia jõudnud,“ teatas teener George Whittlerile, kes ifka weel wastu oma tahtmiist woodis pidi olema.

Danejhore, kes ta juures istus, hüppas kiirelt ülesse :

„Ma terwitan neid ise, jääge rahulitult woodisse, George —“

„Mis?“ hüüdis George.

„Tehke, et wälja jaate, ma tõujen ise ülesse!“

Tõesti oli ta ennast uskumata kiirusega riidesse pannud.

Arwituses nägi ta priske ja terwem wälja kui tõesti oli. Kui Sherlock Holmes teda jaali astuma nägi, raputas ta noo-remehe kätt :

„Soowin õnne, herra Whittler,“ hüüdis ta. „Teie näete ju päris õitsew wälja. — Pean ma mijs Margaretele teatama et temaga rääkida soowite.“

„Ma lähen parem ise tema juurde; kus ta siis on?“

„Ta on, arwan ma, ülemises jaalis, mis Danejhore roo-
sialaks on muutnud. Ma wiin teid ülesse —“

Wiimased sõnad ei ulatanud George kõrwu, kes ufje lahti kiskus ja juurte hüppetega ülesse ruttas.

Ta kloppis, jeeft kõlas tajane heal :

„Sisje!“

Margaret, kes omad mustad riided walge ülikonna wastu wahetanud oli, seisis kes tuba ja waatas tulijale punastades otsa.

Mõlemaid käsi wastusirutates wotas ta teda. Aga George ei leppinud jelle sõbralise terwitusega.

Uma kauemalt ootamata wõttis ta tema ümbert kinni ja hüüdis :

„Margaret, mu kallis, mida pidid ja minu pärast küll kannatama!“

Sügawalt punastates wabastas Margaret ennast tema kätte wahelt.

„Oh, George,“ sojistas ta, „jee oli kole, kui ma sind jurnuks arwama pidin; ja oled nagu mõne ime läbi ära peastetud.“

„Mõne ime läbi?“ naeris ta. „Noh, mina arwan Sher-

lock Holmesi läbi! Aga jull on õigus, ta on siin imešid teinud. Misjuguine juure päraline inimene!”

Ka mind on ta oma abilise läbi wabastanud. Ma ei tea, George, kuidas meie teda lõppuks tänama peame.”

„Jah,” wastas Georg tõsijelt, „jee on õige, kui kõrget taju ma temale ka ei annaks, jee ei jõuaks siisgi minu tänutundmust tema wastu avaldada.

„Et ja jälle kord siin oled,” ütles neiu, „siis ei taha ma oma ärajõitu kauemaks edasi lükata.

George wastas tale juurte silmadega otja.

„Misjuguist ära jõitu?”

„Noh, ma pean ju ometi oma teenistusesse astuma. —”

„Teenistusesse astuma? — Jah, jull on õigus: ja oled palgatud ja pealegi eluks ajaks, nimelt minu juurde! — Arwad ja, minu armjam, et ma find jälle ära lasen minna?” Niipalju kui Margaret tale wastu rääkida püüdis, ei läinud jee tal aga korda, jellel lihtjal põhjusel, et George ta huuled palawa juudlemisega kinni jurus. Alles tüüki aja pärast laskis ta neiu wabaks ja hõiskas lustilijelt. —

Nii oli Sherlock Holmes oma wäsimata tegewuse läbi jälle kord kaks inimest õnnelikuks teinud ja wõis nüüd jelle rahustawa teadmisega koju tagasi pöördä.

Lahkumise pidusöögi ajal Danešhore lossis pidas Whittler weel järgmise lahkumise kõne:

„Ladies ja gentlemen'id, ma palun teid meie kangelasele, herra Sherlock Holmesele kolmekordset „elagu“ kõlada lasta. Kõikide kuulsate jalapolitseinikkude meister, sõber ja juhataja, õnnetute peastja ja paljude õnnelikuks tegija, tagasihoidlik, wäsimata, alati wõitja ja alati walmis aitama, ta elagu! Hurra!”

Formina kõlas hüüd läbi saali.

Sherlock Holmes raputas tagasihõrjuwalt peaga. Ta ei jallinud iialgi, et teda awalikult kiideti.

Järgmises andes (5. lugu) ilmub „Põrgu masin“.

Ar 908

Doyle, A.
Kuulsa
A.